Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 38. Warszawa, dnia 10 grudnia 1935 r. **Rok XVIII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87; Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 78—82.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr.Nr. 85—87.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 273—282.

C. BIBLJOGRAFJA.

II. WYDAWNICTWA INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

203.

OKÓLNIK Nr. 78

z dnia 29 listopada 1935 r.

o interpretacji przepisów ogólnego postępowania administracyjnego *).

(Nr. AA. 2a-5).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Celem ułatwienia korzystania z wyjaśnień, udzielonych P. P. w różnym czasie w zakresie przepisów postępowania administracyjnego, systematyzując te wyjaśnienia, polecam stosować się do poniższych wskazówek.

Art. 14.

Stosownie do postanowienia ust. 1 art. 14 rozp. o post. adm. osoby interesowane i ich pełnomocnicy mają prawo w godzinach na to przeznaczonych dowiadywać się o biegu spraw. Z powyższego bynajmniej nie wynika, aby władza rozstrzygająca sprawę miała obowiązek ujawniać już w toku postępowania stanowisko innych władz, tem bardziej poszczególnych komórek danego urzędu w danej sprawie. Ujawnienie takie byłoby szczególnie niewłaściwe, gdy stanowisko innej władzy (urzędu) jest nieprzychylne dla prośby lub roszczenia strony. Również niewłaściwe byłoby wysyłanie stron do tych władz lub zasłanianie się ich stanowiskiem, motywując tem zwłokę w załatwieniu sprawy.

Co do kwestji informowania s t r o n o stanowisku innych władz, już po rozstrzygnięciu sprawy lub po upływie prekluzyjnego terminu, przewidzianego ustawowo dla takiego rozstrzygnięcia, to należy rozróżnić tu 2 kategorje przypadków, a mianowicie:

1) sprawy, w których przed ich rozstrzygnięciem władza zwraca się o opinję do innej władzy lub komórki—opinja ta jednak nie jest prawnie konieczna,

2) sprawy, w których rozstrzygnięcie władzy uzależnione jest od wniosku, porozumienia lub zgody innej władzy, przewidzianych obowiązującemi przepisami prawnemi.

Ad 1) informowanie stron o stanowisku innej władzy lub komórki nie powinno mieć miejsca także po wydaniu decyzji.

Ad 2) informacja może być udzielona zasadniczo dopiero drogą odpowiedniego zredagowania decyzji lub po jej wydaniu, jednak tyl-

*) Jednolity tekst obowiązujących dotychczas okólników i pism okólnych.

Nr. 145 z r. 1932 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 18, poz. 236),

Nr. 20 z r. 1935 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 11, poz. 53).

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

204.

OKÓLNIK Nr. 79-a

z dnia 6 grudnia 1935 r.

o formie korespondencji z wojewódzkiemi władzami administracji ogólnej

(Nr. GL 64-8-2).

Do

P. P. Dyrektorów (Gabinetu, Departamentów, Biur), Naczelników Wydziałów, Urzędników referujących w Min. Spraw Wewn.

Od chwili zorganizowania województw na obszarze Rzeczypospolitej aż dotychczas stosowany jest w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych zwyczaj adresowania wszystkich pism bezpośrednio do Wojewody (Komisarza Rządu). Forma ta, podyktowana chęcią wyraźnego podkreślenia zasady jednoosobowej organizacji wojewódzkich władz administracji ogólnej, nie ma obecnie istotnego znaczenia, gdyż zasada jednoosobowej i wyłącznej odpowiedzialności Wojewodów wynika wyraźnie z art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), który postanawia, że „Wojewodowie (Komisarz Rządu) działają pod osobistą odpowiedzialnością samodzielnie i jednoosobowo", jako też w § 3 rozporządzenia ministerjalnego z 13 sierpnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 611), który postanawia, że „Urząd Wojewódzki jako taki, względnie poszczególne jego części lub wchodzący w jego skład funkcjonarjusze, nie występują nazewnątrz samodzielnie, lecz tylko w imieniu Wojewody".

Wobec powyższych wyraźnych i nie pozostawiających wątpliwości przepisów należy rozważyć, czy dotychczasowa forma adresowania wszystkich pism bezpośrednio do Wojewody powinna być utrzymana w dalszym ciągu. Zachowanie tej formy powoduje, że nawet pisma nie zawierające zarządzeń merytorycznych jak: ponaglenia, wyjaśnienia i t. p. adresowane są do Wojewodów, co nie jest ani konieczne ani uzasadnione potrzebą służby. Nie można pominąć również tego względu, że wysyłanie wszystkich pism Ministerstwa pod adresem Wojewody stawia na równi zarządzenia, posiadające nieraz bardzo różny ciężar gatunkowy i zmusza do uwydatniania pism szczególnie ważnych zapomocą specjalnych dodatków w adresie np. „do rąk własnych Pana Wojewody" i t. p. Wszystkie powyższe niedogodności odpadają, gdy korespondencja Ministerstwa Spraw Wewnętrznych będzie kierowana z reguły do „Urzędów Wojewódzkich", zaś tylko takie pisma wysyłane będą nadal pod adresem Wojewodów, które ze względu na swoją merytoryczną treść w ten sposób adresowane być muszą. Ta zmiana formy adresu nie budzi zastrzeżeń zarówno ze względu na wspomniany poprzednio art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r., jak i ze względu na analogię organizacji władz administracji ogólnej z władzami centralnemi, które również zorganizowane są na zasadzie jednoosobowej odpowiedzialności Ministra, co nie wyklucza, że większość korespodencji adresowana jest do Ministerstw i wysyłana jest również pod nagłówkiem Ministerstwa. Nie można zresztą pominąć i tego faktu, że większość pism, pochodzących od wojewódzkich władz administracji ogólnej wysyłana jest pod nagłówkiem „Urząd Wojewódzki", co nie pozostaje w sprzeczności z zasadą art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r.

Jeżeli chodzi o rozgraniczenie pism, które mają być adresowane „do Wojewody" od pism, które mają być adresowane „do Urzędu Wojewódzkiego" — to odnośne kryterja wynikają jasno z rozporządzenia Rady Ministrów z 25 sierpnia 1926 w sprawie zasad organizacji i urzędowania Ministerstw (M. P. Nr. 203, poz. 578), które w §§ 4, 5, 10 i 12 ustanawia hierarchję aprobat stosownie do merytorycznej ważności spraw załatwianych w Ministerstwie.

Wobec tego zarządzam:

I. § 66 Regulaminu Min. Spraw Wewn. otrzymuje następujące brzmienie:

(1) W korespondencji między Ministerstwem a wojewódzkiemi władzami administracji ogólnej używa się z reguły formy „Do Urzędu Wojewódzkiego".

(2) Forma „Do Pana Wojewody" obowiązuje:

a) we wszystkich pismach, podlegających aprobacie Ministra i Podsekretarza Stanu;

b) w tych pismach, podlegających aprobacie Dyrektora (Gabinetu, Departamentu, Biura), które w poszczególnych wypadkach Dyrektor uzna za niezbędne w tej formie wystylizować

(3) Forma, o której mowa w ustępie poprzedzającym, winna znaleźć w szczególności zastosowanie:

a) w pismach, stanowiących załatwienie korespondencyj przedłożonych Ministerstwu przez Wojewodów i z ich podpisem;

b) w innych pismach tylko wówczas, jeżeli waga sprawy lub inne specjalne względy wymagają wysłania pisma bezpośrednio do Wojewody.

(4) W toku załatwiania spraw, o których mowa w ustępie 3 należy używać również formy „Do Urzędu Wojewódzkiego", dopóki chodzi o korespondencję przedstanowczą, nie przesądzającą ostatecznego załatwienia sprawy, lecz mającą na celu wyjaśnienie lub uzupełnienie stanu faktycznego. Użycie formy „Do Urzędu Wojewódzkiego" nie będzie oczywiście dopuszczalne, jeżeli istota sprawy jest w konkret-

nym wypadku tego rodzaju, że wszelka korespondencja Ministerstwa, zarówno przedstanowcza jak ostateczna, powinna być kierowana wyłącznie i tylko do Wojewody.

II. Dotychczasowy § 66 Regulaminu Min. Spraw Wewn. otrzymuje tymczasową numerację § 66 A.

III. Niniejsze zarządzenie nie narusza w niczem dotychczasowej formy wydawania, podpisywania i adresowania okólników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Pisma okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych winny być odtąd kierowane z reguły „Do Urzędów Wojewódzkich", chyba, że w konkretnym wypadku pismo okólne podpada pod kryterja, podane wyżej pod I.

IV. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

205.

OKÓLNIK Nr. 79-b

z dnia 6 grudnia 1935 r.

o formie korespondencji z wojewódzkiemi władzami administracji ogólnej.

(Nr. GL 64-8-22)

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

I. Okólnikiem z dnia dzisiejszego*) zarządziłem zmianę w dotychczasowym sposobie adresowania korespondencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, oraz innych urzędów centralnych z mego resortu z władzami wojewódzkiemi administracji ogólnej.

Jak wynika z powyższego zarządzenia, ustaje przyjęty dotychczas sposób adresowania wszystkich pism wprost do P. P. Wojewodów. Odtąd korespondencja z wojewódzkiemi władzami administracji ogólnej będzie z reguły adresowana do Urzędów Wojewódzkich (Komisarjatu Rządu), natomiast do P. P. Wojewodów (Komisarza Rządu) będą kierowane tylko te pisma, które czy to ze względów merytorycznych, czy formalnych w ten sposób stylizowane być powinny.

P. P. Wojewodowie zechcą zwrócić uwagę na punkt I załączonego okólnika, który określa wypadki, w jakich pisma adresowane będą wprost do Panów, szczególnie zaś na ustęp (3) lit. a), z którego wynika, że do P. P. Wojewodów będą adresowane m. in. wszystkie te pisma, które stanowić będą odpowiedź na sprawozdania i wnioski, nadesłane przez P. P. Wojewodów za ich własnym podpisem.

Ze względu na to postanowienie okólnika zachodzi konieczność wydania przez P. P. Wojewodów zarządzeń, zmierzających do ograniczenia zakresu tej korespondencji, którą na przyszłość P. P. Wojewodowie będą osobiście podpisywali, każda bowiem taka korespondencja jako podpadająca pod ustęp (3) lit. a) cytowanego okólnika będzie w Ministerstwie traktowana w sposób, w tym okólniku przewidziany, w szczególności odpowiedź na tę korespondencję będzie stylizowana i adresowana do P. P. Wojewodów i wymagać będzie pod względem formalnym aprobaty i podpisu Dyrektora (Gabinetu, Departamentu, Biura) — o ile oczywiście w myśl Regulaminu Min. Spraw Wewn. nie będzie należała do spraw podlegających aprobacie Ministra lub Podsekretarza Stanu.

Wydanie przez P. P. Wojewodów zarządzeń porządkujących zakres ich własnej aprobaty uważam również i z tego powodu za wskazany, ponieważ z jednej strony szereg drobnych spraw dochodzi do Ministerstwa z podpisem P. P. Wojewodów, z drugiej strony zaś cały szereg spraw bardzo ważnych z pośród wyliczonych w § 19 rozporządzenia z dnia 13 sierpnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 611) np. opinje o projektach ustaw i rozporządzeń lub o zmianach w podziale administracyjnym, dochodzą do Ministerstwa z pominięciem aprobaty P. P. Wojewodów.

Powody, które mnie skłoniły do wydania niniejszego zarządzenia o zmianie w dotychczasowym sposobie korespondowania z wojewódzkimi władzami administracji ogólnej, znajdą Panowie w załączonym okólniku; w pierwszym rzędzie chodziło mi o to, ażeby nadać większą wagę tej korespondencji, która jako dotycząca spraw o charakterze bardziej zasadniczym odbywać się będzie w drodze pism, podpisywanych z jednej strony przez P. P. Wojewodów z drugiej — przez urzędników Ministerstwa (i innych urzędów centralnych), zajmujących najwyższe stanowiska kierownicze. Oczywistą jest jednak rzeczą, że korespondencja ta musi być odtąd, zgodnie z podstawowem założeniem powyższego okólnika ograniczona do niezbędnych rozmiarów, w czem szczególniejsze znaczenie posiada należyte wykonanie przez P. P. Wojewodów postanowień ustępu (3) lit. a) tego okólnika.

Nadmieniam, iż równocześnie zwracam się do wszystkich zainteresowanych P. P. Ministrów o wydanie analogicznych zarządzeń w przedmiocie sposobu korespondowania z wojewódzkiemi władzami administracji ogólnej.

II. Wydając niniejsze zarządzenie w zakresie korespondencji między P. P. Wojewodami a Ministerstwem Spraw Wewnętrznych oraz innemi urzędami centralnemi z tego resortu, uważam za rzecz niezbędną, ażeby te same zasady znalazły zastosowanie w korespondencji między wojewódzkiemi i powiatowemi władzami administracji ogólnej. W szczególności należy przyjąć jako zasadę, że korespondencja odbywa się z reguły między „Urzędem Wojewódzkim", a „Starostwem".

Forma „Do Pana Starosty" obowiązuje

*) patrz wyżej poz. 204.

a) we wszystkich pismach podlegających aprobacie Wojewody;

b) w tych pismach podlegających aprobacie Wicewojewody lub Naczelnika Wydziału, które w poszczególnych wypadkach urzędnicy ci uznają za niezbędne adresować bezpośrednio do Starosty ze względu na wagę sprawy.

III. Analogiczne zasady należy stosować w korespondencji z innemi urzędami podlegającemi Panu Wojewodzie.

IV. Celem wprowadzenia w życie formy korespondencji przewidzianej w niniejszym okólniku, należy wydać bezzwłocznie potrzebne zarządzenia, a w szczególności:

1. Poddać rewizji zakres spraw aprobowanych i podpisywanych obecnie przez P. P. Wojewodów w sensie ograniczającym ten zakres do tych spraw, które:

a) zastrzeżone są osobistej decyzji P. P. Wojewodów w myśl obowiązujących przepisów (np. art. 26 rozporządzenia Prezydenta z 19 stycznia 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86);

b) należą do kategorji spraw wyliczonych w § 19 rozporzadzenia ministerjalnego z 13 sierpnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz, 611), a nie zostały na postawie rozporządzenia z dnia 9 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 264) zdekoncentrowane na Wicewojewodów.

Jeżeli chodzi o kategorję spraw pod a), to w myśl ust. 2-go § 18 rozporządzenia z 13 sierpnia 1931 r. aprobaty i podpisu Wojewody wymagają tylko korespondencje o charakterze merytorycznym, ostatecznym, natomiast korespondencja przedstanowcza może być podpisywana przez Wicewojewodę.

Jeżeli chodzi o kategorje spraw pod b), należy zgodnie z ogólnem założeniem niniejszego zarządzenia zastrzec dla aprobaty i podpisu Wojewody tylko te kategorje spraw, które ze względu na swój ciężar gatunkowy wogóle lub też w poszczególnych wypadkach wymagają aprobaty Wojewody.

2. Zarządzić, ażeby odtąd cała korespondencja nadchodząca z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a adresowana „Do Pana Wojewody" była przedkładana natychmiast i w całości do wglądu P. P. Wojewodów.

3. Ustalić bliżej, w sensie ograniczającym, te kategorje spraw, które winny być adresowane „Do Pana Starosty", względnie na ręce kierowników innych urzędów podlegających P. P. Wojewodom.

4. Zarządzić, ażeby odtąd cała korespondencja nadchodząca z Urzędów Wojewódzkich do Starostw, a adresowana „Do Pana Starosty" była natychmiast i w całości przedkładana do wglądu starościе.

V. Odpisy wydanych w związku z niniejszem zarządzeń należy przedłożyć Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

VI. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r.

(—) *Wł. Raczkiewicz*
MINISTER

206.

OKÓLNIK Nr. 80

z dnia 7 grudnia 1935 r.

o obniżce czynszów w domach państwowych i przez Państwo wynajmowanych.

(Nr. BZ. 17-og-6).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Komendanta Głównego Policji Państwowej.

W związku z dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie obniżenia komornego oraz zmiany ustawy o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu podaje poniżej wytyczne dla stosowania przepisów wymienionego dekretu w odniesieniu do budynków państwowych i przez Państwo wynajmowanych.

1) W myśl art. 1 wymienionego dekretu podlega obniżce w budynkach państwowych komorne za mieszkania i lokale podlegające działaniu ustawy o ochronie lokatorów, nie podlega natomiast obniżce komorne za mieszkania i lokale, wyłączone z pod działania ustawy o ochronie lokatorów art. 3 pkt. 2 lit. l i m cytowanego dekretu, mianowicie: a) za mieszkania, złożone z 6-ciu pokojów i większe oraz mieszkania mniejsze, powstałe z przebudowy tych mieszkań, dokonanej po dn. 1 grudnia 1935 r.; b) za lokale przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych z wyjątkiem lokali zajętych przez przedsiębiorstwa, które w myśl ustawy o państwowym podatku przemysłowym zostały zaliczone na rok 1935 do przedsiębiorstw przemysłowych VII i VIII kategorji lub przedsiębiorstw handlowych IV kategorji.

Obniżce podlega zarówno czynsz podstawowy w znaczeniu ustawy o ochronie lokatorów, jak i czynsz, pobierany według norm ustalonych § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 28 I.1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 82), w wypadkach gdy wysokość podstawowego komornego w zrozumieniu ustawy o ochronie lokatorów nie mogła być ustalona.

2) W myśl art. 2 dekretu w budynkach państwowych względnie w ich częściach, nie podlegających działaniu ustawy o ochronie lokatorów, komorne obniża się dla wszystkich mieszkań niezależnie od ich wielkości (o 15 lub o 10%), nie podlega natomiast obniżce komorne za lokale handlowe i przemysłowe.

Powyższe dotyczy również mieszkań w budynkach wynajmowanych przez Skarb Państwa, a należących do banków państwowych, związków samorządu terytorjalnego, zakładów ubezpieczeń społecznych oraz innych instytucyj prawa publicznego.

3) Obniżka czynszu nie dotyczy mieszkań i lokali w budynkach przez Skarb Państwa wynajmowanych, a niepodlegających działaniu ustawy o ochronie lokatorów, wzniesionych po terminach wyszczególnionych w art. 2 pkt. 1 lit. d ustawy o ochronie lokatorów, z wyjątkiem wypadków, o których mowa wyżej w pkt. 2 ust. 2.

4) Również obniżka komornego nie dotyczy mieszkań i lokali, wyłączonych z pod działania ustawy o ochronie lokatorów na podstawie art. 3, pkt. 2, lit. l i m dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14.XI.1935 r., znajdujących się w budynkach wynajmowanych przez Skarb Państwa, a podlegających działaniu ustawy o ochronie lokatorów.

5) Opłaty za mieszkania służbowe z reguły nie podlegają obniżce, jako niezależne od wartości odnośnych mieszkań, z wyjątkiem wypadków, gdy normalny czynsz za mieszkanie służbowe, obliczony zgodnie z przepisami §§ 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 28.I.1934 r., po zastosowaniu odpowiedniej obniżki w myśl zasad dekretu, byłby niższy od 15% uposażenia zasadniczego, zwiększonego o dodatek lokalny zajmującego mieszkanie.

Wszystkie wyżej wymienione obniżenia komornego obowiązują od dnia 1 grudnia r. b.

(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

207.

OKÓLNIK Nr. 81

z dnia 10 grudnia 1935 r.

o ujawnianiu i wyznaczaniu cen artykułów powszechnego użytku.

(Nr. Apr. 89-1-1).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów oraz Prezydentów Miast.

Prowadzona przez Rząd akcja, zmierzająca do obniżenia cen artykułów powszechnego użytku — wymaga od władz administracji ogólnej szczególnej czujności. Od energji bowiem tych władz, powołanych między innemi i do regulowania cen detalicznych przedmiotów powszechnego użytku — uzależnione jest w znacznej mierze osiągnięcie celów, jakie sobie Rząd postawił, tę akcję inicjując.

Celem zapewnienia wspomnianej akcji pozytywnych rezultatów — proszę Panów o użycie wszystkich, będących do ich dyspozycji, środków prawnych w zakresie ujawniania i regulowania cen przedmiotów powszechnego użytku.

Ujawnianie cen i cenników przedmiotów powszechnego użytku może w całej akcji obniżenia cen odegrać doniosłą rolę. Dlatego na obowiązek ten proszę zwrócić obecnie szczególniejszą uwagę.

Kwestję ujawniania cen przedmiotów powszechnego użytku wyczerpująco omawia okólnik Nr. 68 z 19 maja 1932 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 8, poz. 103)—do wskazówek też tam zawartych należy się obecnie stosować.

Przystępując zkolei do omówienia kwestji regulowania cen przedmiotów powszechnego użytku podkreślam, że t. zw. wyznaczanie cen przez władze administracji ogólnej może mieć miejsce tylko w granicach rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 607) zmienionego rozporządzeniem z dnia 20 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 722), a którego moc obowiązującą przedłużono rozporządzeniem z dnia 17 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 980).

Wyznaczanie cen z urzędu na podstawie cytowanych powyżej rozporządzeń względnie rozporządzeń Panów Wojewodów winno mieć miejsce tylko w tych wypadkach, gdy ustalenie cen w drodze porozumienia się z przedstawicielami zainteresowanych gałęzi przemysłu i handlu okaże się niemożliwe.

Ustalenie ceny w drodze bezpośredniego porozumienia należy podać do publicznej wiadomości. W wypadku niedojścia do porozumienia, względnie nieprzestrzegania cen w drodze porozumienia ustalonych, należy wyznaczyć ceny z urzędu, po uprzedniem zasięgnięciu opinji Komisji do wyznaczania cen.

Powołując Komisje do wyznaczania cen należy zgodnie z postanowieniem § 5 omawianego rozporządzenia, o ile możności uwzględniać w grupie przedstawicieli rolnictwa oraz zainteresowanych gałęzi przemysłu i handlu, przedstawicieli samorządu gospodarczego t. j.: Izb Rolniczych, Izb Rzemieślniczych oraz Izb Przemysłowo-Handlowych.

Celem umożliwienia Panom istotnego wpływania na poziom cen tych artykułów, których ceny mogą być w myśl omawianych rozporządzeń wyznaczane z urzędu — uchylam swoje zarządzenie z dnia 27 września 1932 r. Nr. Apr. 76/b-11 i upoważniam Panów do wyznaczania cen na mąkę, pieczywo, mięso, słoninę, smalec, wyroby masarskie orez węgiel i naftę, przyczem zaznaczam ze specjalnym naciskiem poważne znaczenie obniżenia cen artykułów przemysłowych, nietylko dla ludności miejskiej, ale też dla ludności wiejskiej.

W związku z powyższem upoważnieniem przypominam, że winnych przekroczenia cen, wyznaczonych w trybie rozporządzenia z dnia 29 października 1929 r. na artykuły powyżej wymienione — należy pociągać do odpowiedzialności karno-administracyjnej (§ 10 rozporządzenia), a nie jak dotychczas karno-sądowej, gdy ceny nie były wyznaczane (v. pismo okólne z dnia 4.XII.1935 r. Nr. Apr. 72/4-1 ust. przedostatni).

Jednocześnie uchylam moc obowiązującą okólnika Nr. 58 b. r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 32, poz. 169).

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

208.

OKÓLNIK Nr. 82

z dnia 9 grudnia 1935 r.

w sprawie zmniejszenia nadmiaru korespondencji we władzach administracji ogólnej.

(Nr. GL. 64-10).

Do

P. P. Dyrektorów i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów, Prezydentów Miast jako władz administracji ogólnej.

Wgląd w akta urzędowe oraz porównanie w wykazach czynności podległych mi urzędów ilości t. zw. „załatwień ostatecznych" z ogólną ilością wpływów, wykazuje, że we wszystkich urzędach jako stałe zjawisko występuje nadmierna ilość załatwień tymczasowych, polegających na zbieraniu przedwstępnych informacyi, opinij, żądaniu dodatkowych wyjaśnień i t. p. Pomijając wypadki, w których ze względów prawnych czy faktycznych przeprowadzenie korespondencji w celu uzupełnienia sprawy okazuje się niezbędnem, a które to wypadki powinny należeć do wyjątków — należy stwierdzić, iż większość t. zw. załatwień tymczasowych, które ze szkodą dla urzędowania i dla interesów stron przeciągają załatwianie spraw i powodują zbędną pisaninę — wynika z tego, że urzędnicy referujący, zamiast dążyć odrazu do ostatecznego załatwienia sprawy, idą po linji najmniejszego oporu t. j. po linji zarządzeń przedstanowczych i tymczasowych. Bez względu na to, czy przyczyną takiego urzędowania jest w danym wypadku niedostateczna znajomość przepisów, czy opieszałość, czy choćby nawet nadmiar pracy urzędowej, muszę stwierdzić, iż takie załatwienia tymczasowe, mające na celu pozbycie się sprawy i zepchnięcie jej na inną władzę (najczęściej na organa podwładne) lub zpowrotem na strony, jest jednem z najcięższych naruszeń obowiązków służbowych.

Takie spychanie spraw nietylko pozostaje w sprzeczności z wyraźnem postanowieniem art. 68 i 44 rozporządzenia Prezydenta R. P. z 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem, z których pierwszy głosi, że „sprawy należy załatwiać bez niepotrzebnej zwłoki. . . . z reguły niezwłocznie. . . ." zaś drugi, że w postępowaniu administracyjnem należy się kierować „względami celowości, szybkości, prostoty i zaoszczędzenia kosztów" —

nietylko narusza wyraźne postanowienie § 31 rozporządzenia z 30 czerwca 1930 r. o organizacji starostw i § 29 rozporządzenie z 13 sierpnia 1931 r. o organizacji Urzędów Wojewódzkich, które czynią referentów wyraźnie odpowiedzialnymi „za projektowanie załatwienia w ten sposób, ażeby ono bądź odrazu załatwiało sprawę w sposób ostateczny, bądź też obejmowało odrazu wszystkie niezbędne szczegóły i nie wywoływało potrzeby dalszej przygotowawczej korespondencji" —

nietylko podkopuje zaufanie obywateli do sprawności administracji i do sumienności i obywatelskiego traktowania spraw przez urzędników — ale ponadto staje się prawdziwą klęską dla samych urzędów, ponieważ sprawy załatwiane tymczasowo wracają po pewnym czasie z powrotem, pomnażając i bez tego olbrzymi obieg papierów, zaś różne „wyjaśnienia" i „uzupełnienia", których żąda się najczęściej za pośrednictwem organów podwładnych, bezpotrzebnie zatrudniają te organa dodatkowemi czynnościami.

W okresie, w którym wskutek redukcji wydatków osobowych i rzeczowych, a z drugiej strony stałego wzrostu zadań ciążących na administracji, od szeregu lat zaznacza się wyraźna dysproporcja zadań i środków, potęgowanie tej dysproporcji przez sztuczne powiększenie obiegu papierowego i przez obciążanie zbędnemi czynnościami dodatkowemi organów podwładnych jest objawem, który postanowiłem tępić z całą surowością.

Wkładam na wszystkich podwładnych mi urzędników, zajmujących stanowiska samoistne i kierownicze, wyraźny obowiązek, zwrócenia szczególnej uwagi na omawiane tu zjawisko. Zapowiadam wyraźnie, iż w razie skonstatowania wypadków powierzchownego i niedbałego załatwiania spraw w szczególności przez stosowanie zbędnych załatwień „tymczasowych", będę zmuszony, niezależnie od ukarania odnośnych referentów, traktować ich przełożonych jako współwinnych.

Nie mogę nie zwrócić uwagi także na moment oszczędnościowy poruszonej w niniejszem zarządzeniu sprawy. Budżet Ministerstwa Spraw Wewnętrznych obciążony jest dużemi kosztami opłat pocztowych. Mnożenie obiegu papierowego wydatki te w sposób dotkliwy powiększa.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

209.

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 listopada 1935 r.

o pozwoleniu Zarządowi Funduszu Szkolnictwa Polskiego Zagranicą na zbiórkę publiczną.

(Nr. AP. 2-149).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Starostów.

Fundusz Szkolnictwa Polskiego Zagranicą urządza corocznie na całym obszarze Rzeczy-

pospolitej w okresie od 15 stycznia do 14 lutego zbiórkę publiczną na cele pomocy młodzieży polskiej, zamieszkałej poza granicami Państwa.

Dotychczasowa akcja zbiórkowa Funduszu, prowadzona od r. 1930, dała pomyślne wyniki, znajdując szeroki oddźwięk w społeczeństwie, które na cel tak wzniosły i godny poparcia nie poskąpiło swej ofiarności.

Coroczne zbieranie ofiar okazało się koniecznną formą pomocy udzielanej walczącemu z wielu trudnościami szkolnictwu polskiemu zagranicą, a jednocześnie stało się wyrazem zacieśnienia węzłów między Krajem a wszystkiemi skupieniami Polaków zagranicą, budząc zwłaszcza wśród młodzieży polskiej na obczyźnie świadomość wspólności i spoistości narodowej.

Uznając potrzebę stałego podtrzymywania tej niezbędnej działalności Funduszu Szkolnictwa Polskiego Zagranicą i doceniając w pełni jej pierwszorzędne znaczenie, proszę o udzielanie corocznie organizowanej akcji jak najdalej idącego poparcia i pomocy.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

210.

PISMO OKÓLNE

z dnia 27 listopada 1935 r.

o pozwoleniu Zarządowi Funduszu Szkolnictwa Polskiego Zagranicą na zbiórkę publiczną

(Nr. AP. 2-149).

Do

P. P. Wojewodów oraz Starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości oraz dalszych czynności urzędowych.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
(—) Michałowski

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Warszawa,
dnia 23 listopada 1935 r.
Nr. AP. 2-149

POZWOLENIE.

Na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 162) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwami Spraw Zagranicznych i Skarbu udziela Zarządowi Funduszu Szkolnictwa Polskiego Zagranicą pozwolenia na urządzenie w czasie od dnia 15 stycznia do dnia 14 lutego 1936 r. włącznie zbiórki publicznej na rzecz tego Funduszu na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Warunki przeprowadzenia zbiórki ustalą poszczególne wojewódzkie władze administracji ogólnej na podstawie przedstawionego im w myśl § 14 rozporządzenia z dnia 14 lipca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 638) planu organizacyjnego tej zbiórki.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
(—) Michałowski

211.

PISMO OKÓLNE

z dnia 26 listopada 1935 r.

o dokonywaniu zakupu olejów, tłuszczów roślinnych i pokostu

(Nr. Apr. 9-4-7).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów i Prezydentów Miast.

Podany przy piśmie okólnem z dnia 23 października 1935 r. o dokonywaniu zakupu olejów, tłuszczów roślinnych i pokostu wykaz olejarni, które zawarły umowę na zakup krajowych nasion oleistych (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 34, poz. 181) należy uzupełnić olejarnią S. Gold w Wysokiem Litewskiem.

(—) Dr. Igielski
DYREKTOR BIURA APROWIZACYJNEGO.

212.

PISMO OKÓLNE

z dnia 26 listopada 1935 r.

o zaliczaniu okresów działalności niepodległościowej do wysługi emerytalnej.

(Nr. Pers. 701-2).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach oraz Starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości oraz celem zakomunikowania podwładnym funkcjonarjuszom pismo Minister-

stwa Skarbu z dnia 28 marca 1935 r. Nr. D. I. 11508/Em/35. — Okólnik z dnia 26 X.1934 r., na który Ministerstwo Skarbu powołuje się w piśmie, jest ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20 listopada 1934 r. Nr. 32 pod poz. 271.

(—) inż. Kucharski

DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO.

Otrzymują nadto:

P. Komendant Główny Policji Państwowej.
P. Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza.
P. Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego.

MINISTERSTWO SKARBU
Nr. D. I. 11508/Em/35
Warszawa,
dnia 28 marca 1935 r.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

W związku z wejściem w życie przepisów wykonawczych o zaliczaniu czynnej działalności niepodległościowej do wysługi emerytalnej, przewidzianych w art. 37 p. 6 i art. 50 (ustęp ostatni) ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 20 z 1934 r. poz. 160), a zawartych w § 67 rozporządzenia wykonawczego do powołanej wyżej ustawy emerytalnej (Dz. U. R. P. Nr. 60 z 1934 r. poz. 513) w wielu wypadkach zgłaszający swoje uprawnienia z tego tytułu, mimo wskazówek zawartych w okólniku Ministerstwa Skarbu z dn. 26 października 1934 r. L. D. I. 57075/Em/34, przedstawiają wnioski o zaliczenie okresów służby odbytej w polskich formacjach i organizacjach wojskowych jako to w Polskiej Organizacji Wojskowej, Strzelcu, Organizacji Bojowej Polskiej Partji Socjalistycznej i innych wymienionych szczegółowo w § 8 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 19 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 72) uzupełnionego rozporządzeniem tegoż Ministra z dnia 13 października 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 568).

Służba w tych formacjach i organizacjach wojskowych mieści się w pojęciu czynnej działalności, zmierzającej do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego, podlega ona jednak zaliczeniu do wysługi emerytalnej jako służba wojskowa na zasadzie art. art. 105, 92 i 37 p. 3 ustawy emerytalnej, a w razie pełnienia jej podczas wojny podlega zaliczeniu w wymiarze podwójnym.

Natomiast postanowienia art. 37 p. 6 i art. 50 (ustęp ostatni) ustawy emerytalnej wprowadzone zostały w życie w tym celu, aby umożliwić zaliczenie do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych tych okresów czynnej działalności niepodległościowej i odbywania kar za taką działalność, które to okresy nie zostały objęte art. 105 ustawy emerytalnej i wyżej wspomnianem rozporządzeniem Ministra Spraw Wojskowych. Zaliczenie okresów tej działalności i poniesionych za nią kar w myśl powołanego wyżej § 67 rozporządzenia wykonawczego do ustawy emerytalnej uzależnione jest od pewnych specjalnych warunków, jako to: udowodnienia w sposob przewidziany §§ 7 i 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 marca 1933 r. w sprawie zaopatrzenia byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 237), stwierdzenia nadania Krzyża lub Medalu Niepodległości, zakwalifikowania przez Komisję Kwalifikacyjną. Poza tem omawiana czynna działalność niepodległościowa i odbyte za nią kary podlegają zaliczeniu tylko w wymiarze pojedyńczym.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu prosi o zwrócenie uwagi interesowanych osób, że okresy służby w polskich formacjach i organizacjach wojskowych, wymienionych w rozporządzeniach Ministra Spraw Wojskowych z dnia 19 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 72) i z dnia 13 października 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 568), jako zaliczalne do wysługi emerytalnej przy przejściu w stan spoczynku z samego prawa na podstawie art. 105, 92 i 37 p. 3 nie podlegają zgłoszeniu i rozpatrywaniu w trybie § 67 rozporządzenia wykonawczego do ustawy emerytalnej przez Komisję Kwalifikacyjną dla spraw zaopatrzenia byłych skazańców politycznych.

Druga sprawa domagająca się bliższego wyjaśnienia ubiegającym się o zaliczenie działalności niepodległościowej do wysługi emerytalnej dotyczy sposobu udowodnienia okresów omawianej działalności. Udowodnienie okresów kar pozbawienia wolności, administracyjnego zesłania lub przebywania w aresztach zapobiegawczych (§ 67 p. 1 lit. a) jest stosunkowo ułatwione przez możliwość uzyskania wyroków sądowych, orzeczeń administracyjnych lub zaświadczeń z archiwów państwowych. Natomiast na uzasadnienie zgłaszanych okresów samej działalności niepodległościowej lub w wypadkach braku dowodów z dokumentów, zainteresowani przedstawiają przeważnie zaświadczenia stowarzyszeń byłych więźniów politycznych oraz zaświadczenia świadków niejednokrotnie w odpisach.

Otóż Ministerstwo Skarbu prosi o wyjaśnienie zainteresowanym, że zaświadczenia stowarzyszeń byłych więźniów politycznych informujące o przebiegu działalności niepodległościowej mogą być w myśl art. 49 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) brane pod uwagę, jednak pod warunkiem jednoczesnego wskazania w zaświadczeniu źródła, skąd dane stowarzyszenie zaczerpnęło swoje informacje, a to

w celu umożliwienia władzy sprawdzenia podanych okoliczności.

Co się tyczy zeznań świadków, to do tych w myśl § 67 p. 6 rozporządzenia wykonawczego do ustawy emerytalnej i § 8 wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 marca 1933 r. w sprawie zaopatrzenia b. skazańców politycznych mają także zastosowanie postanowienia wyżej powołanego rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem w szczególności art. 20 p. 3 i art. 61 tego rozporządzenia. Według tych postanowień zaświadczenie świadka, o ile jest przedstawione bezpośrednio przez zainteresowanego, winno być w całości napisane własnoręcznie przez świadka z dokładnem oznaczeniem, skąd są świadkowi wiadome zeznawane okoliczności. W innych wypadkach dotyczących dowodów ze świadków, mają zastosowanie postanowienia art. 61 o badaniu świadków pod przysięgą lub po uprzedniem złożeniu przez świadka przyrzeczenia zeznania prawdy.

(—) W. Staniszewski
PODSEKRETARZ STANU

213.

PISMO OKÓLNE

z dnia 28 listopada 1935 r.

o depeszach w sprawie ustalenia obywatelstwa.

(Nr. GB. 48-93)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Przesyłając w załączeniu zarządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 21.X.35 w sprawie telegramów oznaczanych wskazówką służbową—ZG (Dz. Urz. Min. Poczt i Telegr. Nr. 24, poz. 65), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych upoważnia P. P. Starostów do wysyłania depesz na koszt Sp. Akc. „Gdynia—Ameryka Linje Żeglugowe" w sprawach związanych z ustaleniem obywatelstwa polskiego dla osób zamierzających odwiedzić Polskę.

ZA DYREKTORA GABINETU
(—) Robaczewski
NACZELNIK WYDZIAŁU

ZARZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 21 października 1935 r.

w sprawie telegramów oznaczonych wskazówką służbową — ZG.

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 63, poz. 481) zarządzam co następuje:

§ 1. Przyjmowane będą telegramy niespieszne —LC—, pochodzące od starostw w Polsce z przeznaczeniem do konsulatów R. P. w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej i Kanadzie i opłacane przez Sp. Akc. „Gdynia—Ameryka Linje Żeglugowe" w Warszawie. Telegramy te winny być oznaczone bezpłatną wskazówką służbową —ZG—.

§ 2. Telegramy, wymienione w § 1, winny odpowiadać następującym warunkom:

1) nadawcą winno być starostwo;

2) adresatem może być tylko jeden z konsulatów R. P. w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej lub Kanadzie. Adres może być podany w pełnem brzmieniu lub skrócie: „Polconsul New York", „Polconsul Chicago" i t. p. zależnie od miejsca przeznaczenia;

3) treść telegramu winna dotyczyć spraw związanych z ustaleniem obywatelstwa polskiego dla osób zamierzających odwiedzić Polskę;

4) u dołu blankietu nadawczego telegramu winna być zamieszczona uwaga treści następującej: „Opłatę reguluje Sp. Akc. „Gdynia—Ameryka Linje Żeglugowe" w Warszawie;

5) ilość wyrazów telegramu łącznie z adresem i podpisem nie może przekraczać 15 wyrazów.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1935 roku.

MINISTER POCZT I TELEGRAFÓW
(—) E. Kaliński

214.

PISMO OKÓLNE

z dnia 30 listopada 1935 r.

o polskich formacjach wojskowych.

(Nr. Pers. 901-60).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach oraz Starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości, stosowania i zakomunikowania podwładnym funkcjonarjuszom pismo Państwowego Zakładu Emerytalnego z dnia 6 listopada 1935 r. Nr. ES/0712/18.

(—) inż. Kucharski
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO.

Otrzymują nadto:

P. Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego,
P. Komendant Główny Pol. Państw.,
P. Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza.

PAŃSTWOWY ZAKŁAD EMERYTALNY

Warszawa 1
ul. Krakowskie-Przedmieście Nr. 19
Warszawa, dnia 6 listopada 1935 r.
Nr. ES/0712/18.
Polskie formacje wojskowe.

Do

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

w m.

Państwowy Zakład Emerytalny prosi o podanie do wiadomości uczestnikom Zakładu, wypełniającym deklarację zgłoszeniową (druk Nr. 1), jak również tym, którzy już je wypełnili, celem dodatkowego zgłoszenia, że oprócz formacyj wojskowych, podanych na str. 3 tej deklaracji— rozporządzeniem Ministra Spraw Wojskowych z dnia 29 sierpnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 428) zostały ponadto uznane za polskie formacje wojskowe:

20) Organizacja Werbunkowo-Agitacyjna od 13 maja 1918 r. do 5 stycznia 1919 r.

21) Pogotowie Bojowe Polskiej Partji Socjalistycznej od 11 maja 1917 r. do 11 listopada 1918 r.

22) Organizacje przygotowawcze do powstania wielkopolskiego:

a) Bataljon Pograniczny Nr. 1 w Szczypiornie, w czasie od 10 listopada 1918 r. do 20 sierpnia 1919 r.,

b) Rady Robotników i Żołnierzy w czasie od 10 listopada 1918 r. do 20 sierpnia 1919 r.,

c) Służba Straży i Bezpieczeństwa w czasie od 10 listopada 1918 r. do 20 sierpnia 1919 r.,

d) Organizacja Wojskowa Pomorze (Towarzystwo b. żołnierzy) w czasie od 27 grudnia 1918 r. do 10 lutego 1920 r.

23) Oddziały i instytucje wojska wielkopolskiego w czasie od 27 grudnia 1918 r. do 20 sierpnia 1919 r.

24) Straż Ludowa i Obrona Krajowa — w czasie od 10 listopada 1918 r. do 20 sierpnia 1919 r. (na Pomorzu do 10 lutego 1920 r.).

25) Pułk Strzelców im. Bartosza Głowackiego — w czasie od 1 listopada 1917 r. do 6 kwietnia 1918 r.

26) Oddział Mikuliniecki — w czasie od 16 października 1918 r. do 2 kwietnia 1919 r.

27) Oddziały polskie we Włoszech — w czasie od 1 grudnia 1917 r. do 5 listopada 1918 r., poczem armja polska we Francji.

28) Legjon w Finlandji — w czasie od 24 kwietnia 1917 r. do 1 marca 1918 r.

29) Samoobrona Ziemi Grodzieńskiej — w czasie od 12 listopada 1918 r. do 7 marca 1919 r.

30) Samoobrona Litwy i Białorusi — w czasie od 28 października 1918 r. do stycznia 1919 r.

31) Partyzancki oddział mjr. Dąbrowskiego — w czasie od 6 stycznia 1919 r. do 9 lutego 1919 r.

32) Ochotnicza Legja Obywatelska — w czasie od 8 lipca 1920 r. do 20 października 1920 r.

33) Ochotnicza Legja Kobiet — w czasie od 1 listopada 1918 r. do 1 lutego 1922 r.

p. o. DYREKTORA TECHNICZNEGO
(—) Dr. Aleksander Grużewski

215

PISMO OKÓLNE

z dnia 4 grudnia 1935 r.

o detalicznej cenie cukru.

(Nr. Apr. 71-2-10).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów i Prezydentów Miast.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 4 grudnia 1935 r. w sprawie uregulowania ceny cukru (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 551) ustalającem cenę 1 kwintala białego kryształu wszelkich rodzajów i gatunków loco wagon stacja odbiorczą wraz z opakowaniem oraz opłatą na Fundusz Pracy na 57,50 złotych, proszę Panów o dopilnowanie, by **cena 1 kg. cukru — kryształu w detalu nie przekraczała nigdzie na terenie Państwa 1 złotego.**

Wymieniona cena detaliczna wynika z następującej kalkulacji:

a) cena za 100 kg. ustalona wyżej wspomnianem rozporządzeniem Ministra Skarbu	57,50 zł.
b) podatek spożywczy	37,00 zł.
c) stempel	0,22 zł.
d) 2,24% scalony podatek obrotowy	1,27 zł.
e) koszty i zyski pośrednictwa .	4,01 zł.

W powyższej kalkulacji nie uwidoczniono wartości worka (opakowania), która to wpływa na zwiększenie zysku detalisty.

Ze względu na to, że omawiana obniżka ceny o 25 zł. na 100 kg. dokonana została kosztem obniżenia szeregu opłat obciążających dotychczas cenę hurtową cukru oraz kosztem szeregu wpłat na rzecz Skarbu Państwa — bez umniejszenia dotychczasowych zysków pośrednictwa w sprzedaży cukru — jak również ze względu na to, że wspomniane na wstępie rozporządzenie jest jednem z rozporządzeń wprowadzających w życie tezę przyjętą przez Rząd o konieczności obniżenia cen artykułów przemysłowych—zechcą Panowie dołożyć wszelkich

starań—by wymieniona cena detaliczna była na terenie całego Państwa bezwarunkowo przestrzegana.

Jednocześnie przypominam, że ceny cukru tak hurtowe, jak i detaliczne nie mogą być przez władze administracji ogólnej wyznaczane—bowiem cukier nie podlega rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży artykułów powszedniego użytku (Dz. U. R. R. Nr. 91 poz. 527). Winnych pobierania ceny wyższej od wymienionej należy pociągać do odpowiedzialności karno-sądowej.

Wkońcu uchylam moc obowiązującą pism okólnych w sprawie cen detalicznych cukru z dnia 12 października 1934 r. Nr. Apr. 59-11 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 29, poz. 244) oraz z dnia 23 listopada 1934 r. Nr. Apr. 59 21 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 33, poz. 277).

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

216.

PISMO OKÓLNE

z dnia 4 grudnia 1935 r.

o detalicznych cenach węgla i ich kalkulacji.

(Nr. Apr. 72-4-1).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Starostów i Prezydentów Miast.

W związku z ogłoszonem w Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 88 poz. 550 rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 2 grudnia b. r. o uregulowaniu cen węgla w sprzedaży z kopalń na rynek krajowy, proszę Panów o zwrócenie bacznej uwagi, by wprowadzona tem rozporządzeniem obniżka hurtowych cen węgla znalazła całkowity i bezzwłoczny wyraz w cenie detalicznej tego artykułu.

Na wysokość ceny detalicznej węgla składają się następujące elementy:

A. Cena 1 tonny loco kopalnia w/g cennika (w załączniku) od ceny tej odjąć należy 1) 11% tytułem rabatu udzielanego kupcom przez kopalnie oraz 2) 4% tytułem skonta za terminową zapłatę gotówką. W miejscowościach małych, gdzie niema kupców, t. zw. kategorji „A", którym Polska Konwencja Węglowa przyznaje rabat w wysokości 11%—dopuszcza się odliczanie od ceny ustalonej tylko 6% tytułem rabatu względnie 7% przy dostawach dla rolników. Skonto za zapłatę gotówką w wysokości 4% ceny ustalonej należy odliczać tylko przy zapłacie przez konsumenta ceny węgla gotówką.

Do uzyskanej w ten sposób ceny netto loco kopalnia należy doliczyć:

B. 1) koszta przewozu kolejowego w/g taryfy kolejowej,

2) porto i stempel,

3) manco kolejowe do 2%,

4) stratę na miał do 2%,

5) koszta ogólne i zysk hurtownika do 5%,

6) podatek przemysłowy i koszta akwizycji 1,2%,

7) koszta rozwózki zależnie od miejscowych warunków.

Przy sprzedaży hurtowej od 500 kg. normalnie odpadają koszta przewozu węgla z wagonu do składu hurtowego. Hurtownik bowiem tego rodzaju dostawy uskutecznia bezpośrednio z wagonu. Od tej zasady jednakowoż dopuszczalne są wyjątki, zależnie od miejscowych, nie dających się zmienić w/g oceny miejscowych władz administracji ogólnej, warunków.

W kalkulacji 1 tonny węgla wyłącznie w wymiarach od 40 — 170 mm. t. zn. potocznie „kostki" sprzedawca może doliczyć do ceny 1.50 zł.

W sprzedaży detalicznej na „kosze" względnie kilogramy, do ceny w ten sposób uzyskanej należy doliczyć najwyżej 20% na sprzedaż detaliczną, w których mieszczą się już w s z y s t k i e k o s z t a i z a r o b k i detalisty.

Celem uzgodnienia nomenklatury poszczególnych sortymentów węgla w/g załączonego cennika z nomenklaturą używaną potocznie w handlu, należy uważać:

1) za *węgiel gruby* — węgiel o wymiarach *ponad 170 mm*

2) za *kostkę (I i II)* — węgiel o wymiarach *od 40 mm do 170 mm*

3) za *orzech (I i II)* — węgiel o wymiarach *od 20 mm do 40 mm*

4) za *miał węglowy* — węgiel o wymiarach *od 15 mm do 0 mm*

Ceny węgla ustalone zgodnie z podanemi powyżej zasadami ich kalkulacji winny być podane do wiadomości publicznej oraz ujawnione w składach detalicznych węgla przy dokładnem oznaczeniu gatunku. Winnych pobierania cen wyższych od tych, jakie wynikają z kalkulacji — należy pociągać do odpowiedzialności karno-sądowej.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego pisma, tracą moc obowiązującą pisma okólne: z dnia 27.XI.1934 r. Nr. Apr. 60-58 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 33, poz. 280) oraz z dnia 15.I.1935 r. Nr. Apr. 72 2-3 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 17).

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

CENY

hurtowe węgla w Polsce loco kopalnia od tonny obowiązujące od dnia 4 grudnia 1935 r.

Sortyment	Kl. Ia	Kl. Ib	Kl. IIa	Kl. IIb	Kl. IIIa	Kl. IIIb
Ponad 40 mm.	24.80	24.30	23.30	22 60	21.10	19.90
70—35	24 60	24.10	23.10	22.40	20.90	19.70
70—30	24.40	23.90	23.—	22.20	22.80	19.50
65—35	24.60	24.10	23.10	22.40	20.90	19.70
60—35	24.60	24.10	23.10	22.40	20.90	19.70
60—30	24.20	23.70	22.80	22.—	20.60	19.40
60—25	23.90	23.40	22.50	21.80	20.30	19.10
55—30	24.—	23.50	22.60	21.90	20.40	19.20
50—35	24.40	23.90	23.—	22.20	20.80	19.50
50—30	24.40	23.90	23 —	22.20	20.80	19.50
45—35	24.30	23.80	22.90	22.10	20.70	19.50
45—30	23.90	23.40	22.50	21.80	20.30	19.10
45—25	23.80	23.30	22.40	21.70	20.20	19.10
45—20	23.70	23.20	22.20	21.60	20.10	19.—
40—30	23.60	23.10	22.20	21.50	20.—	18.90
40—25	23.60	23.10	22.20	21.50	20 —	18.90
40—20	23.30	22.80	21.90	21.20	19.80	18.70
35—25	23.30	22.80	21.90	21.20	19.80	18.70
35—20	23.—	22.60	21.60	21.—	19.60	18.40
35—15	22.90	22.50	21.50	20.90	19.50	18 30
30—25	23.30	22.90	21.90	21.20	19.80	18.70
30—20	23.20	22.80	21.80	21.10	19.70	18.60
30—15	22.50	22.10	21.20	20.50	19.10	18.—
25—20	22.60	22.20	21.30	20.60	19.20	18.10
25—15	21.—	20.60	19.80	19.10	17.90	16.80
25—10	20.50	20.10	19.30	18.70	17.40	16.40
20—15	20.50	20.10	19.30	18.70	17.40	16.40
20—10	20.—	19.60	18.80	18.20	17.—	16.—
20—5	18.50	18.20	17.40	16.90	15.70	14.80
15—10	19.70	19.30	18.50	17.90	16.80	15.80
15—5	18.40	18.10	17.30	16.80	15.70	14.70
10—5	16.20	15.90	15.20	14.80	13.80	13.—
drobny I (0—70 mm.)	20.—	19.60	18.80	18.20	17.—	16.—
drobny II rzeszotowy (0—40 mm)	17.—	16.70	16.—	15.50	14.50	13.60
niesortowany	21.—	20.60	19.80	19.10	17.90	16.80
brykiety	24.80	24.30	23.30	22.60	21.10	19.90

Miał	Kl. I	Kl. II	Kl. III	Kl. IV
15—0 mm.	12.70	11.40	9.50	7.60
10—0 „	12.—	10.80	9.—	7.20
5—0 „	8.50	7.70	6.40	5.10

Ponadto — na Kresy Wschodnie w rozumieniu rozporządzenia Ministerstwa Komunikacji z dn. 7.XI.1933 r. w sprawach taryfowych (Dziennik Taryf i Zarządzeń Kolejowych Nr. 72, poz. 533)—ustala się ceny maksymalne w wysokości 80% powyższych cen.

Przy zamawianiu węgla wyłącznie w wymiarach od 40—170 mm, zwanego potocznie kostką, dolicza się zł. 1.50 na tonnie.

217.

PISMO OKÓLNE

z dnia 5 grudnia 1935 r.

o udziale przedstawicieli władz administracji ogólnej w zebraniach, kursach w sprawach o. p. l. biernej organizowanych przez stowarzyszenia.

(Nr. Wojsk. O. P. L. G-198-1).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z powstałemi wątpliwościami, czy przedstawiciele władz administracji ogólnej mogą brać udział w zebraniach, kursach, odczytach w sprawach o. p. l. biernej, organizowanych przez stowarzyszenia, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż przedstawicielom tym przysługuje takie prawo na podstawie:

1) art. 24 pkt. 2 i art. 65 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) oraz

2) § 33 i 36 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1931 r. o stanowisku wojewodów i starostów jako przedstawicieli Rządu (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 546).

Stosownie bowiem do tych postanowień, władze administracji ogólnej mają prawo i obowiązek inicjowania, kierowania, uzgadniania i wglądu w działalność czynników społecznych w akcji przygotowania obrony Państwa. Ponieważ w o. p. l. bierna jest częścią składową całości obrony Państwa, a szkolenie i uświadamianie w o. p. l. biernej stanowi jeden z jej fragmentów, staje się konieczne niejednokrotnie wykorzystywanie przez władze administracji ogólnej—według ich uznania—przytoczonych wyżej uprawnień.

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

Otrzymują ponadto do wiadomości:
Zarząd Główny L. O. P. P.
„ „ Związku Straży Pożarnych R. P.
„ „ Polskiego Czerwonego Krzyża.

218.

PISMO OKÓLNE

z dnia 6 grudnia 1935 r.

o postępowaniu w wypadkach sfałszowania dowodów tożsamości koni.

(Nr. Wojsk. J. 2.6-2.)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Według dotychczasowej praktyki organa Policji Państwowej w wypadkach sfałszowania dowodów tożsamości koni dołączają sfałszowane dowody do aktów dochodzenia policyjnego jako corpus delicti i skierowują je do władz sądowych.

W ten sposób właściciel (posiadacz) konia jest na czas dłuższy pozbawiony dowodu tożsamości konia, co znacznie utrudnia zkolei prowadzenie prawidłowej ewidencji tych zwierząt w zarządach gmin miejskich i wiejskich.

Celem uregulowania powyższej kwestji Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych zarządza, aby na przyszłość w wypadkach odbierania od właścicieli (posiadaczy) koni sfałszowanych dowodów tożsamości koni, organa Policji Państwowej wydawały interesowanym osobom pokwitowania (zał. Nr. 1) z odbioru tych dokumentów, w których to pokwitowaniach powinno być wymienione między innemi: numer i serja dowodu tożsamości konia, pozycja ewidencji gminnej ostatniego zameldowania, wojskowa kategorja konia oraz powód, dla którego dowód został odebrany.

Wspomniane pokwitowanie zastępuje czasowo (do najbliższego przeglądu koni) dowód

tożsamości konia. W tych jednak wypadkach, gdy sfałszowanie dotyczy nie właściciela konia, lecz opisu zwierzęcia, Rejonowi Inspektorzy Koni mogą wydawać duplikaty pierwowzoru (nie sfałszowanego) dowodu wcześniej, o ile koń doprowadzony zostanie przed Rejonowego Inspektora Koni do opisu. Wspomniane duplikaty mogą być również wydawane drogą korespondencji na podstawie wyciągu z księgi ewidencyjnej, nadesłanego przez zarząd gminy. Ten ostatni jednak system powinien być stosowany bardzo oględnie i w tych tylko wypadkach, jeśli nie zachodzi obawa, że sfałszowanie danych w dowodzie tożsamości nastąpiło jeszcze przed zaciągnięciem konia do ewidencji gminy ostatniego zameldowania, gdyż mógłby zajść wypadek, że sfałszowane dane w dowodzie tożsamości przepisane zostały do ewidencji gminnej.

Po wydaniu pokwitowania organ Policji Państwowej przeprowadza stosowne dochodzenie i skierowuje je na drogę sądową, zawiadamiając równocześnie o przekazaniu sprawy zarząd właściwej gminy.

Na podstawie powyższych zawiadomień zarządy gmin czynią odpowiednią adnotacje w księdze ewidencji koni i zawiadamiają o tem R. I. K. (zał. Nr. 2).

Zarządzenie niniejsze wiąże się z pismem okólnem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 3.XI.1930 r. Nr. Wojsk. 1607/2 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. cz. II, str. 1734).

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

Otrzymuje poza tem.

Ministerstwo Spraw Wojskowych — Dowództwo Taboru i Szefostwo Remontu.

POSTERUNEK POLICJI PAŃSTWOWEJ
w
pow.
Nr.

Zał Nr. 1.
.... dn. 193 r.

POKWITOWANIE.

Kwituję odbiór sfałszowanego dowodu tożsamości konia serja Nr. wystawionego na imię ....zam. (poz. ewid. gmin wojsk. kat. konia)

Komendant Posterunku

POSTERUNEK POLICJI PAŃSTWOWEJ
w
pow.
Nr.

Zał. Nr. 2.
.... dn. ....193 r.

DO ZARZĄDU GMINY
w..........................

Komunikuję do wiadomości, że jednocześnie z niniejszem skierowałem do ...... w ..... akta dotyczące sfałszowania dowodu tożsamości konia, wystawionego na imię ... zam. (poz. ewid. gmin).

Komendant Posterunku

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 24 listopada Nr. 85 Rok 1935

Poz. 518. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. w sprawie zmiany ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81. poz. 501) postanowiam co następuje:

Art. 1. W ustawie o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 715) w brzmieniu zmienionem ustawą z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 162) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Państwowy podatek dochodowy opłacają:

1) Osoby fizyczne, mające na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub przebywające na tym obszarze dłużej niż rok, od całego dochodu.

2) Osoby fizyczne, bez względu na ich miejsce zamieszkania lub pobytu, o ile na obszarze Rzeczypospolitej:

a) posiadają nieruchomości, wierzytelności zahipotekowane na nieruchomościach, majątki, przywiązane do tegoż obszaru fideikomisem lub innemi przepisami prawnemi;

b) wykonywają przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, albo są spólnikami takich przedsiębiorstw, przyczem posiadania akcyj, udziałów i podobnych papierów wartościowych nie należy uważać za udział w przedsiębiorstwie;

c) pobierają płacę lub emeryturę, wypłacaną bądź przez służbodawców prywatnych, bądź z funduszów Państwa, związków samorządowych, oraz innych tego rodzaju funduszów publicznych tylko od dochodu z tych źródeł (ustęp 2).

3) Osoby fizyczne, nie mające miejsca zamieszkania na obszarze Rzeczypospolitej, lecz przebywające na tym obszarze chociażby mniej niż rok dla zarobku albo wykonywania czynności handlowych lub przemysłowych, — od dochodu osiągniętego w tymże czasie na wspomnianym obszarze.

4) Spadki wakujące (nieobjęte).

5) Osoby prawne:

a) których zarząd znajduje się na obszarze Rzeczypospolitej — od całego dochodu;

b) inne — od dochodu, osiągniętego na obszarze Rzeczypospolitej ze źródeł, wymienionych w ustępie 2 punkty a) i b.";

2) art. 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„Opodatkowaniu podlegają dochody:

1) z nieruchomości gruntowej własnej, posiadanej, użytkowanej lub dzierżawionej;

2) z budynków;

3) a) z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych;

b) z zajęć zawodowych i wszelkich innych zatrudnień o celach zarobkowych;

4) z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych;

5) z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę;

6) z wszelkiego rodzaju źródeł dochodu, niewymienionych w ust. 1 — 5 artykułu niniejszego.

Wymienione dochody, z wyjątkiem dochodów z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, podlegają łącznemu opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I ustawy niniejszej.

Dochody z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu II ustawy niniejszej; dochody te, o ile wypłacane są na obszarze obcego Państwa, podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I ustawy, jednak według skali art. 43, przyczem do tych dochodów nie stosuje się odliczeń z art. 10, tudzież zwyżek i zniżek podatkowych z art. 26, 27 i 29.";

3) art. 4 otrzymuje brzmienie następujące:

„Dochód osób fizycznych (art. 1 ust. 1) z nieruchomości i stałych przedsiębiorstw, znajdujących się poza obszarem Rzeczypospolitej, jak również dochód z płac służbowych i emerytur z funduszów innego państwa, obcych związków samorządowych oraz innych tego rodzaju funduszów publicznych wyłącza się od opodatkowania, o ile będzie udowodnione, że podlega tam podatkowi tego samego rodzaju i jeżeli właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych dochodów ze źródeł tutejszych.";

4) w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Prowadzący prawidłowe księgi mogą jednorazowo odpisać całkowitą wartość przedmiotów, których zwykły okres zużycia nie przekracza lat pięciu.";

5) art. 11 otrzymuje brzmienie następujące:

„Do dochodów głowy rodziny dolicza się dochody jej małżonka sądownie nierozłączonego oraz dochody krewnych zstępnych, o ile głowie rodziny służy prawo rozporządzania dochodami ze źródeł, należących do krewnych zstępnych, lub też prawo użytkowania tych dochodów.

Jeżeli jednak dochód wymienionych członków rodziny osiągnięty został ze źródeł, o których mowa w art. 3 ust. 3 pkt. b) i ust. 5 ustawy niniejszej, wówczas co do tego dochodu członkowie rodziny podlegają oddzielnemu opodatkowaniu.";

6) w art. 17 dodaje się ustęp nowy treści następującej:

„Przy ustalaniu dochodu z przedsiębiorstw stosuje się odpowiednio przepisy art. 21 ust. 5 i 6.";

7) uchyla się art. 18 i 25;

8) art. 20 otrzymuje brzmienie następujące:

„Za dochód z uposażeń, emerytur i z najemnej pracy uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach lub w naturze, jakie podatnik uzyskuje ze swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy łącznie ze wszystkiemi dodatkami, jak również wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, wypłacane osobom, należącym do składu zarządów, rad, komitetów nadzorczych i komisyj rewizyjnych osób prawnych.";

9) w art. 23 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie następujące:

„Podatek dochodowy wymierza się według następującej skali:

Stopień dochodu	Wysokość dochodów w złotych			Podatek w złotych
1	1.500	do	1.550	44
2	1.550	„	1.600	47
3	1.600	„	1.700	52
4	1.700	„	1.800	57
5	1.800	„	1.900	63
6	1.900	„	2.000	70
7	2.000	„	2.100	76
8	2.100	„	2.200	83
9	2.200	„	2.400	94
10	2.400	„	2.600	105
11	2.600	„	2.800	118
12	2.800	„	3.000	130
13	3.000	„	3.200	143
14	3.200	„	3.400	157
15	3.400	„	3.600	171
16	3.600	„	3.800	187
17	3.800	„	4.000	202
18	4.000	„	4.400	227
19	4.400	„	4.800	255
20	4.800	„	5.200	283
21	5.200	„	5.600	314
22	5.600	„	6.000	345
23	6.000	„	6.600	397
24	6.600	„	7.200	454
25	7.200	„	7.800	513
26	7.800	„	8.400	576
27	8.400	„	9.200	657
28	9.200	„	10.000	742
29	10.000	„	11.000	847
30	11.000	„	12.000	958
31	12.000	„	13.000	1.074
32	13.000	„	14.000	1.196
33	14.000	„	15.000	1.323
34	15.000	„	16.000	1.456
35	16.000	„	17.000	1.619
36	17.000	„	18.000	1.790

Stopień dochodu	Wysokość dochodów w złotych			Podatek w złotych
37	18.000	do	19.000	1.970
38	19.000	„	20.000	2.156
39	20.000	„	22.000	2.464
40	22.000	„	24.000	2.789
41	24.000	„	26.000	3.131
42	26.000	„	28.000	3.489
43	28.000	„	30.000	3.864
44	30.000	„	32.000	4.256
45	32.000	„	34.000	4.713
46	34.000	„	36.000	5.192
47	36.000	„	38.000	5.693
48	38.000	„	40.000	6.216
49	40.000	„	44.000	7.084
50	44.000	„	48.000	7.997
51	48.000	„	52.000	8.955
52	52.000	„	56.000	9.957
53	56.000	„	60.000	11.004
54	60.000	„	64.000	12.186
55	64.000	„	68.000	13.424
56	68.000	„	72.000	14.717
57	72.000	„	76.000	16.067
58	76.000	„	80.000	17.472
59	80.000	„	88.000	19.836
60	88.000	„	96.000	22.311
61	96.000	„	104.000	25.044
62	104.000	„	112.000	27.911
63	112.000	„	120.000	30.912
64	120.000	„	128.000	34.048
65	128.000	„	136.000	37.319
66	136.000	„	144.000	40.724
67	144.000	„	152.000	44.263
68	152.000	„	160.000	48.160
69	160.000	„	168.000	52.215
70	168.000	„	176.000	56.426
71	176.000	„	184.000	60.794
72	184.000	„	192.000	65.319
73	192.000	„	200.000	70.000

Przy dochodzie ponad 200.000 zł podatek wynosi 70.000 zł i oprócz tego 3.500 zł od każdych pełnych 10.000 zł ponad 200.000 zł.";

10) art. 24 otrzymuje brzmienie następujące:

„Do stawek państwowego podatku dochodowego nie mogą być ustanawiane dodatki na rzecz związków samorządowych.

Na obszarze jednak województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego gminy i powiatowe związki samorządowe mogą pobierać, na podstawie uchwał organów stanowiących, dodatki do państwowego podatku dochodowego:

A. Dodatki te nie mogą przekraczać przy dochodzie podatkowym według skali art. 23:

ponad	1.500 zł do	24.000	4%	dochodu
„	24.000 „ „	88.000	4,5%	„
„	88.000 „		5%	„

Gdyby na podstawie ulg, przyznanych w art. 27 i 29, wypadło zmniejszyć stopę podatkową poniżej pierwszego stopnia, następuje zupełne zwolnienie od dodatku.

B. Dodatki te wynoszą:

według skali art. 43 — 3% dochodu, poczynając od 25 stopnia tejże skali.

Dochody z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych z funduszów Państwa oraz samorządów, nie podlegają dodatkowi na rzecz związków samorządowych.";

11) art 26 otrzymuje brzmienie następujące:

„Stopę podatkową, podaną w art. 23, podwyższa się o 14% dla podatników nieżonatych lub niezamężnych, niemających na utrzymaniu żadnego członka rodziny, lecz osiągających dochód ponad 3.600 zł";

12) art. 41 otrzymuje brzmienie następujące:

„Dochody, wymienione w art. 20 ustawy, objęte skalą miarodajną do ustalania potrąceń (art. 43), podlegają podatkowi dochodowemu na zasadzie przepisów Działu II ustawy niniejszej.";

13) art. 43 otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatek pobiera się drogą potrącenia przy każdej wypłacie wynagrodzenia według następującej skali:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych — ponad	do	Stopa procentowa podatku
1	1.500	1.600	1
2	1.600	1.700	1,2
3	1.700	1.800	1,4
4	1.800	1.900	1,6
5	1.900	2.000	1,8
6	2.000	2.100	2
7	2.100	2.200	2,2
8	2.200	2.300	2,4
9	2.300	2.400	2,6
10	2.400	2.500	2,8
11	2.500	2.600	3
12	2.600	2.700	3,2
13	2.700	2.800	3,4
14	2.800	2.900	3,6
15	2.900	3.000	3,8
16	3.000	3.100	4
17	3.100	3.200	4,2
18	3.200	3.400	4,4
19	3.400	3.600	4,6
20	3.600	3.800	4,8
21	3.800	4.000	5
22	4.000	4.200	5,2
23	4.200	4.400	5,4
24	4.400	4.800	5,6
25	4.800	5.200	5,8
26	5.200	5.600	6
27	5.600	6.000	6,2
28	6.000	6.400	6,4
29	6.400	6.800	6,6
30	6.800	7.200	6,8
31	7.200	7.600	7
32	7.600	8.000	7,2
33	8.000	8.800	7,8
34	8.800	9.600	8,2
35	9.600	10.400	8,6
36	10.400	11.200	9,2

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych ponad	do	Stopa procentowa podatku
37	11.200	12.000	9,8
38	12.000	13.000	10,6
39	13.000	14.000	11,4
40	14.000	15.000	12,2
41	15.000	16.000	13
42	16.000	17.000	13,6
43	17.000	18.000	14,2
44	18.000	19.000	14,8
45	19.000	20.000	15,4
46	20.000	22.000	16
47	22.000	24.000	16,6
48	24.000	26.000	17,2
49	26.000	28.000	17,8
50	28.000	30.000	18,4
51	30.000	32.000	19
52	32.000	34.000	19,8
53	34.000	36.000	20,6
54	36.000	38.000	21,4
55	38.000	40.000	22,2
56	40.000	44.000	23
57	44.000	48.000	23,8
58	48.000	52.000	24,6
59	52.000	56.000	25,4
60	56.000	60.000	26,2
61	60.000	64.000	27,2
62	64.000	68.000	28,2
63	68.000	72.000	29,2
64	72.000	76.000	30,2
65	76.000	80.000	31,2
66	80.000	88.000	32,2
67	88.000	96.000	33,2
68	96.000	104.000	34,4
69	104.000	112.000	35,6
70	112.000	120.000	36,8
71	120.000	128.000	38
72	128.000	136.000	39,2
73	136.000	144.000	40,4
74	144.000	152.000	41,6
75	152.000	160.000	43
76	160.000	168.000	44,4
77	168.000	176.000	45,8
78	176.000	184.000	47,2
79	184.000	192.000	48,6
80	192.000		50

Podstawę do ustalenia stopy procentowej przypadającego do potrącenia podatku stanowi wysokość wypłacanego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym.

W celu ustalenia stopy procentowej przy wypłacie jednorazowych wynagrodzeń dolicza się je do obliczonej w stosunku rocznym sumy ostatniego perjodycznego wynagrodzenia.

W stosunku do osób, które wynagrodzeń perjodycznych nie otrzymują, podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku stanowi kwota wypłacanego wynagrodzenia. W przypadkach powtarzających się w ciągu roku wypłat wynagrodzeń nieperjodycznych należy celem ustalenia właściwej stopy procentowej i obliczenia podatku dodawać do kwoty bieżąco wypłacanej kwoty wypłat już dokonanych i na podstawie łącznej sumy ustalać stopę procentową i obliczać podatek. Od tak ustalonej kwoty podatku potrąca się podatek poprzednio pobrany, a pozostała różnica stanowi podatek, przypadający bieżąco do potrącenia.

Jeżeli służbodawca nie potrąca należnego podatku od wypłacanego wynagrodzenia, lecz ponosi go z własnych funduszów, wówczas obowiązany jest przyjąć za podstawę obliczenia podatku taką kwotę wynagrodzenia, by, po potrąceniu od tej kwoty obliczonego podatku, pozostała różnica wyrażała sumę przypadającą pracownikowi do wypłaty.";

14) art. 44 otrzymuje brzmienie następujące:

„Obowiązek potrącania podatku ciąży na władzach, urzędach, jako też na instytucjach i przedsiębiorstwach i wogóle na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia.

Potrącone kwoty należy wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie do dni 7 po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła wypłata wynagrodzenia, z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanego wzoru, lub też odpisu listy płacy, zawierającej dane, niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.";

15) art. 45 otrzymuje brzmienie następujące:

„Osoby, które:

a) otrzymują wynagrodzenie od różnych służbodawców,

b) otrzymują od jednego służbodawcy dwa lub więcej wynagrodzeń perjodycznych, bądź też obok wynagrodzenia perjodycznego również wynagrodzenia jednorazowe, o ile łączna suma wynagrodzeń za dany rok kalendarzowy przekracza 4.800 zł, —

obowiązane są po upływie danego roku uiścić tytułem podatku dochodowego według Działu II ustawy niniejszej różnicę, jaka przypada do zapłaty od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali art. 43, a łączną kwotą, potrąconą w trybie art. 44 tytułem podatku w ciągu ubiegłego roku.

Kwotę, przypadającą z powyższego tytułu do zapłaty, osoby, wymienione w ustępie pierwszym pod a) i b), powinny obliczyć i wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w dwóch ratach półrocznych, a to do 15 kwietnia i do 15 października każdego roku. Przy uiszczeniu pierwszej raty półrocznej należy złożyć w kasie urzędu skarbowego obliczenie różnicy, sporządzone na przepisanym formularzu.

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.";

16) po art. 46 dodaje się nowy art. 46-a w brzmieniu następującem:

„Minister Skarbu może obniżać skale podatku, ustalone w art. 23 i 43 ustawy niniejszej.".

Art. 2. Ustalony w art. 9 ust. 1) i 2) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) udział związków samorządowych we wpływach z państwowego podatku dochodowego oblicza się od połowy wpływów z podatku pobieranego według Działu II, oraz od 5/7 części wpływów z podatku, pobieranego według Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Art. 3. (1) Przepisy dekretu niniejszego, dotyczące podatku dochodowego, pobieranego według Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym, mają po raz pierwszy zastosowanie przy wymiarze podatku dochodowego na rok podatkowy 1936, przyczem:

1) przepisy art. 1 pkt. 4) stosuje się do przedmiotów, nabywanych od 1935 r. począwszy;

2) dochód z tantjem, określonych w dotychczasowym art. 18 ustawy o państwowym podatku dochodowym, podlega po raz ostatni opodatkowaniu według działu I, o ile chodzi o tantjemy wypłacone do dnia 31 grudnia 1935 r.

(2) Istniejące w dniu wejścia w życie dekretu niniejszego zaległości w podatku dochodowym wraz z dodatkami, pobieranemi na mocy ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) i ustawy z dnia 22 października 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 760) wraz z późniejszemi zmianami, łączy się w jedną ogólną sumę. To samo stosuje się do należności z tytułu tego podatku wraz z dodatkami za lata podatkowe do roku podatkowego 1935 włącznie, powstających po dniu 31 grudnia 1935 r.

(3) We wpływach z podatku dochodowego z Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym za lata podatkowe poprzedzające rok podatkowy 1936, obliczanych w myśl ust. (2), udział związków samorządowych wynosi: dla m. st. Warszawy — 16²/₃%, dla innych związków samorządowych — 12,5%.

(4) Przepisy dekretu niniejszego, dotyczące podatku dochodowego, pobieranego według Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym, oraz dodatku do tego podatku na rzecz związków samorządowych, mają zastosowanie do uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych począwszy od 1 stycznia 1936 r. Jeżeli po wejściu w życie dekretu niniejszego wypłacane jest robotnikom wynagrodzenie, przypadające do wypłaty przed 1 stycznia 1936 r., wówczas różnica pomiędzy wysokością podatku, należnego na mocy dekretu niniejszego, a wysokością podatku, przewidzianą w przepisach dotychczasowych, nie podlega potrąceniu z wypłacanego wynagrodzenia, lecz obciąża pracodawcę; przepis ten stosuje się również do innych pracowników, jeżeli ich wynagrodzenie, obliczone w stosunku rocznym, nie przekracza 4800 zł.

5) Obliczenie oraz uiszczenie różnicy według zasad, ustalonych w art. 1 pkt. 15), dokonane będzie po raz pierwszy w roku 1936, przy wzięciu za podstawę wynagrodzeń otrzymanych w ciągu roku 1935, jednak według skali obowiązującej przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego.

(6) Dodatki: 15%-wy w myśl ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) oraz kryzysowy w myśl ustawy z dnia 22 października 1931 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 45, poz. 311) będą pobrane przy obliczeniu różnicy w podatku dochodowym, przypadającej do zapłaty w myśl art. 1 pkt. 15), od wynagrodzeń otrzymanych w ciągu roku 1935, jak również od dochodów, ustalanych dla wymiaru podatku dochodowego z Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym na lata podatkowe poprzedzające rok podatkowy 1936 — jednakże przy zastosowaniu przepisów ust. (2).

Art. 4. (1) Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku dochodowym z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 5. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r.

(2) Równocześnie traci moc obowiązująca ustawa z dnia 22 października 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku dochodowego (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 45, poz. 311).

(3) W art. 1 ust. (1) pkt. 2) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. 22, poz. 127) po wyrazie: „gruntowego" dodaje się wyrazy: „i dochodowego", a w art. 2 skreśla się ustęp drugi.

Poz. 519. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 129) wprowadza się zmiany następujące:

1) w tytule po wyrazie „publicznych" skreśla się kropkę i dodaje się wyrazy: „oraz w składkach i opłatach na rzecz prawno-publicznych instytucyj ubezpieczeń.";

2) w art. 1 ust. (1) po lit. f) dodaje się nowy przepis, oznaczony lit. g), o brzmieniu następującem: „g) składki i opłaty na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych oraz składki, pobierane na mocy art. 1 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r.

(Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 3, poz. 23) wraz z późniejszemi zmianami na rzecz Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych;";

3) obecny przepis lit. g) oznaczony zostaje lit. h) i otrzymuje brzmienie: „h) wszelkiego rodzaju przedpłaty lub zaliczki na poczet wymienionych wyżej danin oraz składek i opłat.";

4) w art. 3 tekst obecny oznaczony zostaje jako ustęp (1) oraz dodany zostaje nowy ustęp (2) o treści następującej: „(2) Jeżeli nieuiszczenie w terminie daniny publicznej zagrożone jest w ustawie grzywną lub karą pieniężną, nie zwalnia to od uiszczenia od zaległości w tej daninie odsetek w myśl ustawy niniejszej."

5) w art. 5 ust. (1) kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „z wyjątkiem odroczonych lub rozłożonych na raty zaległych składek i opłat na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych, od których pobiera się odsetki ulgowe w wysokości 0,5% miesięcznie.";

6) w art. 9 ust. (2) lit. b) po wyrazach: „danin komunalnych" dodaje się wyrazy: „oraz składek i opłat, o których mowa w art. 1 ust. (1) lit. g)";

7) w art. 9 ust. (2) lit. c) po wyrazie: „umarzania" dodaje się wyrazy: „i obniżania", a po wyrazie „samorządowych" średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „a w odniesieniu do składek i opłat, o których mowa w art. 1 ust. (1) lit. g), właściwym instytucjom ubezpieczeń;".

Art. 2. Przepisy dekretu niniejszego nie dotyczą wysokości odsetek od zaległych składek i opłat na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych, jeżeli należności z tytułu tych składek i opłat powstały do dnia 31 grudnia 1933 r.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 129) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 4. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1935 r.

Poz. 520. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o pomocy finansowej instytucjom kredytowym.

Poz. 521. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 11 grudnia 1923 roku o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 2: w ust. 3 wyrazy: „w razie ustąpienia z zajmowanego co najmniej przez rok stanowiska ministra" zastępuje się wyrazami: „w razie ustąpienia z zajmowanego co najmniej przez dwa lata stanowiska ministra", poczem w ustępie tym dodaje się jako zdanie trzecie przepis: „Warunek zajmowania stanowiska ministra co najmniej przez dwa lata uważać należy za spełniony, jeżeli suma wszystkich okresów przebytych kiedykolwiek na stanowisku ministra wynosi dwa lata.";

w ust. 4 wyraz „rok" zastępuje się wyrazami: „dwa lata";

2) w art. 4 w ust. 1 po wyrazach: „podstępnie uzyskały" wstawia się wyrazy: „zaopatrzenie lub", po wyrazach zaś: „niniejszej ustawy" — wyrazy: „oraz osoby, które w byłych państwach zaborczych działały na szkodę interesów Narodu Polskiego";

3) w art. 7: w ust. 8 ostatniemu zdaniu nadaje się brzmienie następujące: „o ile ci funkcjonarjusze państwowi i zawodowi wojskowi nie nabyli w służbie państwowej prawa do emerytury.";

ustęp 10 otrzymuje brzmienie:

„Opłaty emerytalne, przewidziane w ustawie niniejszej, wyjąwszy ustępy 1 — 5 artykułu niniejszego, wynoszą 8% uposażenia służbowego, stanowiącego podstawę wymiaru uposażenia emerytalnego w czasie uiszczania tej opłaty. Jeżeli funkcjonarjusz państwowy lub zawodowy wojskowy nie uiścił opłaty emerytalnej w czasie trwania czynnej służby, opłatę tę oblicza się od podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego.";

4) w art. 17 przepis ustępu 3 uchyla się, a w miejsce jego wstawia się przepis następujący: „Zmiany w stanie rodzinnym, które uzasadniają obniżenie uposażenia zawodowego wojskowego w służbie czynnej, zaszłe po przeniesieniu zawodowego wojskowego w stan spoczynku, pociągają za sobą ten sam skutek w stosunku do uposażenia emerytalnego. Obniżka ta obowiązuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po zajściu zmiany w stanie rodzinnym.";

5) artykuł 18 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 18 (1) Fukcjonarjuszom państwowym i zawodowym wojskowym, którzy ostatnio przed przeniesieniem w stan spoczynku pełnili służbę na obszarze W. M. Gdańska, oraz pozostałym po nich rodzinom, Rada Ministrów władna jest przyznać na czas zamieszkiwania na tym obszarze dodatek do zaopatrzenia emerytalnego.

(2) Prawo do tego dodatku gaśnie od pierwszego dnia miesiąca następującego po przesiedleniu się emeryta lub pozostałej po nim rodziny do miejscowości, położonej poza obszarem W. M. Gdańska.";

6) w art. 23: w ust. 1 w pkt. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: „gdy emeryt został skazany prawomocnym wyrokiem na karę dodatkową utraty praw publicznych";

w ust. 2 po wyrazie: „alimentów" stawia się kropkę, zaś dalsze wyrazy skreśla się;

7) artykuł 30 otrzymuje brzmienie:

„Art. 30. Funkcjonarjusz państwowy, przeniesiony w stan spoczynku lub zwolniony ze służby na podstawie prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, nabywa prawo do uposażenia emerytalnego tylko wówczas, gdy odpowiada warunkom przewidzianym w art. 9 ust. 1; przepisów art. 9 ust. 2 w tym przypadku nie stosuje się.";

8) w art. 72 w ust. 1 przepis oznaczony lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) gdy wdowa, lub sierota została skazana prawomocnym wyrokiem na karę dodatkową utraty praw publicznych.";

9) w art. 81: po ust. 1 wprowadza się jako ustępy 2, 3 i 4 przepisy następujące:

„(2) Służba wojskowa, pełniona w byłem państwie zaborczem z poboru, mobilizacji lub ochotniczo — bez względu na odmienne przepisy emerytalne danego państwa zaborczego — podlega wliczeniu do wysługi emerytalnej jedynie w przypadku, gdy pełniąca tę służbę osoba już w b. państwie zaborczem uzyskała charakter funkcjonarjusza państwowego lub zawodowego wojskowego, albo gdy po odbyciu służby wojskowej przeszła bezpośrednio do służby państwowej polskiej, cywilnej lub wojskowej, względnie do służby w jednej z formacyj wojskowych, uznanych przez Państwo Polskie.

(3) Za bezpośrednie przejście w rozumieniu ustępu poprzedzającego uważa się wstąpienie do służby państwowej polskiej, cywilnej lub wojskowej, albo do służby w formacji wojskowej, uznanej przez Państwo Polskie, przed upływem miesiąca od daty opuszczenia służby wojskowej w b. państwie zaborczem.

(4) W przypadkach zasługujących na uwzględnienie Minister Skarbu, na wniosek właściwej władzy naczelnej, może wyrazić zgodę na zaliczenie służby, nieodpowiadającej wskazanemu powyżej warunkowi bezpośredniego przejścia.";

dotychczasowe ustępy 2, 3 i 4 stają się ustępami 5, 6 i 7;

10) w art. 85 kropkę na końcu zdania drugiego zastępuje się przecinkiem, dodając po nim wyrazy: „oraz nie podważa zasad policzalności służby wojskowej, wyrażonych w art. 81 ust. 2 i 3.";

11) w art. 102 w ust. 1 skreśla się wyrazy: „i 20".

Art. 2. (1) Przy obliczeniu wysokości uposażenia emerytalnego w myśl przepisów art. 19 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r., z czasu, podlegającego zaliczeniu do wysługi emerytalnej z tytułu służby w byłych państwach zaborczych (art. 81 i 84), uwzględnia się tylko trzy czwarte.

(2) Przy obliczeniu, o którem mowa w ustępie poprzedzającym, uwzględnieniu podlegają jedynie okresy rzeczywistej służby, okresów zaś, doliczonych do wysługi emerytalnej z tytułu korzystniejszego liczenia, nie uwzględnia się: zastrzeżenie to nie dotyczy osób odznaczonych orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub Krzyżem Niepodległości.

(3) Przepis ust. (1) stosuje się odpowiednio do okresów służby i pracy, zaliczalnych do wysługi emerytalnej na podstawie art. 97 lub art. 101 lit. b) ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r.

(4) Jeżeli przy obliczeniu, dokonanem z zachowaniem wskazań ust. (1) — (3) ilość lat służby, mająca stanowić podstawę do procentowego określenia wysokości uposażenia, wyniesie mniej niż lat 15, wysokość uposażenia emerytalnego określa się według zasad zdania drugiego ustępu pierwszego art. 19 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r.

Art. 3. (1) Emeryci oraz wdowy i sieroty, którym zaopatrzenie emerytalne zostało przyznane przed wejściem w życie dekretu niniejszego, otrzymują to zaopatrzenie od dnia 1 kwietnia 1936 r. w wymiarze określonym przy uwzględnieniu przepisów art. 2 dekretu niniejszego.

(2) Przepis ustępu poprzedzającego stosuje się odpowiednio do osób (emerytów, wdów, sierot), którym zostało przyznane zaopatrzenie emerytalne z liczeniem do wysługi emerytalnej czasu służby państwowej zaborczej oraz pracy zawodowej na zasadzie ustawy z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 466) oraz ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 616);

(3) Przepisy ust. (1) nie dotyczą emerytów oraz wdów i sierot, otrzymujących zaopatrzenie emerytalne na zasadzie art. 82, 95, 103 i 108 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r.

(4) Osoby wymienione w ustępie, poprzedzającym otrzymują od dnia 1 kwietnia 1936 r. zaopatrzenie emerytalne zmniejszone o 10%.

(5) Przepisy ust. (1) i (4) nie dotyczą wdów i sierot, których zaopatrzenie nie przekracza: dla wdowy — kwoty 50 (pięćdziesiąt) złotych, dla sieroty zaś — kwoty 25 (dwadzieścia pięć) złotych miesięcznie.

(6) Jeżeliby po zastosowaniu przepisów ust. (1) i (4) do wdów i sierot, których zaopatrzenie przekracza wymienione powyżej normy, okazało się, że zaopatrzenie to miałoby wynosić mniej aniżeli 50 zł, lub też 25 zł, wdowa otrzymuje 50 zł, sierota zaś 25.

Art. 4. (1) Fukcjonarjusze państwowi i zawodowi wojskowi, którzy przestali pełnić służbę w czasie trwania mocy obowiązującej ustaw z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 466) i z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 616), a których uprawnienia emerytalne nie były dotychczas rozpatrywane, jeżeli roszczą do Skarbu Państwa pretensje o uposażenie emerytalne z tytułu pełnionej służby, winni wnieść pisemne zgłoszenia swych roszczeń do 30 czerwca 1936 r.; niezgłoszenie uprawnień w tym terminie powoduje ich wygaśnięcie.

(2) W przypadku stwierdzenia, że zgłaszającemu przysługują uprawnienia emerytalne, uposażenie emerytalne będzie mu przyznane od pierwszego dnia miesiąca następującego po dacie zgłoszenia.

(3) Przepisy ustępów poprzedzających stosuje się odpowiednio do wdów i sierot po osobach, wymienionych w ust. (1).

Art. 5. Moc obowiązującą art. 37 pkt. 6 (art. 50 ust. 7) ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. i wydanych na podstawie tego przepisu rozporządzeń rozciąga się na tych funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, którzy przeniesieni zostali w stan spoczynku przed dniem 1 kwietnia 1932 r., tudzież na wdowy i sieroty po tych osobach.

Art. 6. Przepisy art. 2 i 3 odnoszą się do prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych, o których mowa w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnem prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 64).

Art. 7. Zmiany, przewidziane w art. 1 pkt. 4 i 5 dekretu niniejszego, stosuje się z dniem wejścia w życie dekretu również do osób przeniesionych w stan spoczynku po dniu 31 stycznia 1934 r. oraz do pozostałych po nich rodzin.

Art. 8. (1) Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 522. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia inwalidzkiego.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 5, poz. 31) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 6 w ust. 1 na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w art. 29 ust. 3 i 4.";

2) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Stopień utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej (art. 5-a) może być określony na stałe lub czasowo. Inwalida nie może żądać ponownego ustalenia stopnia utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej, określonego na stałe prawomocnem orzeczeniem.

Inwalida, którego stopień utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej został określony czasowo, może po upływie 12 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia żądać ponownego ustalenia stopnia utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej.

Jeżeli ponowne badanie rewizyjno-lekarskie nie stwierdzi zwiększenia się stopnia utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej, inwalida ponosi wszelkie koszty, związane z wdrożonem postępowaniem.

Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu może poddać jednorazowej rewizji wszystkie orzeczenia komisyj rewizyjno-lekarskich, względnie odwoławczych, co do istnienia dowodów związku przyczynowego uszkodzenia zdrowia z powodu choroby lub kalectwa ze służbą wojskową.";

3) w art. 19 w ust. 1 wyrazy: „uprawniała przed śmiercią do zaopatrzenia pieniężnego" zastępuje się wyrazami: „uprawniała w dniu śmierci do zaopatrzenia pieniężnego z niniejszej ustawy (art. 10 i 71 ust. 1)";

4) w art. 22:

w ust. 1 wyrazy: „których utrata zdolności zarobkowej uprawniała do zaopatrzenia pieniężnego z niniejszej ustawy" zastępuje się wyrazami: „których utrata zdolności zarobkowej uprawniała w dniu śmierci do zaopatrzenia pieniężnego z niniejszej ustawy (art. 10 i 71 ust. 1)",

po ust. 5 wprowadza się jako ustęp 6 przepis:

„Prawo do renty na podstawie ust. 4 i 5 artykułu niniejszego nie służy sierotom, które zawarły związek małżeński.",

dotychczasowy ust. 6 oznacza się jako ust. 7;

5) w art. 25 ustęp 2 otrzymuje brzmienie: „Rodzice inwalidy, którego śmierć nie pozostawała w związku przyczynowym ze służbą wojskową, mają prawo do renty, jeżeli zachodzą wymagania, określone w ustępie poprzedzającym, a zmarły syn miał w dniu śmierci prawo do zaopatrzenia pieniężnego z niniejszej ustawy (art. 10 i 71 ust. 1). Podstawę wymiaru zaopatrzenia rodzicielskiego stanowi wówczas renta zasadnicza, jaka służyłaby synowi w dniu śmierci.";

6) w art. 29:

w ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Terminy do zgłaszania roszczenia, zakreślone w ust. 1 pkt. 3 i w ust. 2 artykułu niniejszego, biegną i upływają bez względu na datę uzyskania dowodu śmierci oraz bez względu na to, czy przed upływem tych terminów pozostali odpowiadali warunkom do uzyskania zaopatrzenia, wymaganym przez niniejszą ustawę (art. 19, 22, 25 i 32).",

po ust. 2 wprowadza się jako ustępy 3 i 4 przepisy:

„Minister Opieki Społecznej może w porozumieniu z Ministrem Skarbu uwzględnić zgłoszenia roszczeń, dokonane przez inwalidę po upływie terminów, zakreślonych w ust. 1 pkt. 1 artykułu niniejszego, nie później jednak niż w dniu 31 grudnia 1936 r., jeżeli inwalida położył zasługi w walkach o niepodległość Rzeczypospolitej.

Minister Skarbu może uwzględnić zgłoszenia roszczeń do zaopatrzenia, dokonane po upływie terminów, zakreślonych w ust. 1 pkt. 3 i w ust. 2 artykułu niniejszego, nie później jednak niż w dniu 31 grudnia 1936 r., jeżeli ubiegającymi się o zaopatrzenie są pozostali po osobach, które położyły zasługi w walkach o niepodległość Rzeczypospolitej.“,

dotychczasowe ust. 3 i 4 oznacza się jako ust. 5 i 6,

wprowadza się jako ustęp ostatni przepis:

„Jeżeli przy zastosowaniu przepisów ust. 5 i 6 artykułu niniejszego lub przepisów art. 32 początkowy termin uprawnienia do zaopatrzenia pieniężnego przypadałby na okres przed dniem 1 kwietnia 1934 r., prawo do zaopatrzenia pieniężnego rozpoczyna się od dnia 1 kwietnia 1934 r.“;

7) w art. 66 w pkt. 2 zdania drugie i trzecie otrzymują brzmienie:

„Jednocześnie uchyla się paragrafy 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1030), o ile odnoszą się do świadczeń pieniężnych z ustawy z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195); z dniem ogłoszenia niniejszej ustawy ulegają umorzeniu wszelkie pretensje, oparte na zastosowaniu do tych świadczeń przytoczonych przepisów rozporządzenia.“;

8) w art. 71 w miejsce ust. 3 wprowadza się jako ustępy 3, 4, 5, 6 i 7 przepisy:

„Z dniem 1 kwietnia 1936 r. obniża się do kwoty 112,50 zł rentę zasadniczą (art. 12) inwalidów:

1) wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. a, b i d,

2) wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. c i e z utratą zdolności zarobkowej, wynoszącą co najmniej 85%,

3) wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. c i e, którzy pełnili służbę ochotniczą w wojsku Rzeczypospolitej Polskiej w czasie wojny lub w uznanych przez Państwo Polskie wojskowych formacjach polskich przy armjach obcych, lub brali udział w walkach orężnych przeciw państwom zaborczym i nieprzyjacielskim o niepodległość Polski po dniu 1 sierpnia 1914 r., albo którym nadano order wojenny „Virtuti Militari“, bądź Krzyż lub Medal Niepodległości, bądź Krzyż Walecznych.

Z dniem 1 kwietnia 1936 r. obniża się do kwoty 100 zł rentę zasadniczą (art. 12) inwalidów, wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. c i e, z wyjątkiem osób, wymienionych w ustępie poprzedzającym artykułu niniejszego, jak również do kwoty 90 zł rentę zasadniczą inwalidów, wymienionych w art. 2 ust. 2 lit. a.

Przy obniżaniu zaopatrzeń pieniężnych na podstawie artykułu niniejszego mają zastosowanie przepisy art. 17.

Przepisy ust. 3 i 4 artykułu niniejszego obowiązują do dnia 31 marca 1938 r.

Upoważnia się Radę Ministrów do całkowitego lub częściowego uchylenia przepisów artykułu niniejszego oraz do podwyższania na pewien czas lub na stałe norm, wynikających z przepisów art. 17 niniejszej ustawy, dla miejscowości klasy B i C.“.

Art. 2. Osoby, które przed wejściem w życie dekretu niniejszego nabyły prawo do zaopatrzenia pieniężnego na mocy ustawy z dnia 17 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 5, poz. 31), zachowują to prawo po dniu 31 marca 1936 r. ze zmianami, wynikającemi z przepisów tej ustawy w brzmieniu dekretu niniejszego.

Art. 3. (1) Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej i Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

(2) Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 238) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu art. 1 pkt. 5 zdanie drugie, który wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1936 r.

Poz. 523. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. o zmianie i uzupełnieniu niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia byłych skazańców politycznych.

Poz. 524. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1935 r. w sprawie zniesienia nadzwyczajnego podatku od niektórych zajęć zawodowych.

Poz. 525. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 12 listopada 1935 r. o powołaniu asystentów inspekcyjnych.

Poz. 526. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 listopada 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżce celnej na jądra pestek egzotycznej odmiany moreli, t. zw. ghejsi.

Poz. 527. Oświadczenie rządowe z dnia 28 października 1935 r. w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do układu między Polską a Wolnem Państwem Irlandzkiem z dnia 19 października 1934 r. w sprawie pomiaru tonnażu statków handlowych.

Poz. 528. Oświadczenie rządowe z dnia 30 października 1935 r. w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do konwencji handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Związkową Republiką Austrjacką.

z 28 listopada Nr. 86 Rok 1935

Poz. 529. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 listopada 1935 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o kartelach.

Poz. 530. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 listopada 1935 r. o ulgach w spłacie kredytów, udzielonych na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast.

Poz. 531. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 listopada 1935 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru.

Poz. 532. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 26 października 1935 r. o przekazaniu okręgowym urzędom górniczym orzecznictwa karno-administracyjnego w sprawach o wykroczenia przeciw przepisom ustawy naftowej.

Poz. 533. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 października 1935 r. o prowadzeniu dzienników wiertniczych i przekrojów (profilów) otworów wiertniczych przy poszukiwaniach górniczych, oraz o przechowywaniu próbek przewierconych skał.

Poz. 534. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 listopada 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 października 1935 r. o odznakach i mundurach.

Na podstawie art. 2 ust. 2, 3 ust. 2 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 października 1935 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) zarządza się co następuje:

§ 1. 1. Odznakami są wszelkiego rodzaju: godła, barwy, chorągwie i inne znaki, mające na celu oznaczenie określonej organizacji, lub innej instytucji, przynależności do takiej instytucji, lub stanowiska w niej albo też odróżnienie lub wyróżnienie pewnego ugrupowania lub kategorji osób, mundurami zaś — ubiory lub ich części, służące tymże celom.

2. Za odznaki uważa się również wszelkie inne przedmioty, chociażby powszechnie używane, jeżeli przez przygotowanie albo używanie według ustalonego wzoru lub sposobu mają służyć celom, określonym w ust. 1.

§ 2. 1. Pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki lub munduru wydaje:

a) wojewoda (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) — organizacjom, których działalność nie przekracza granic jednego województwa (m. st. Warszawy),

b) Minister Spraw Wewnętrznych — organizacjom, których działalność obejmuje większy obszar.

2. Pozwolenia na ustanowienie mundurów wydawane są w przypadkach, określonych w ust. 1 pkt. a), w porozumieniu z dowódcą okręgu korpusu, właściwym dla siedziby organizacji, a w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt. b)— w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

§ 3. Organizacja, ubiegająca się o pozwolenie na ustanowienie odznaki lub munduru, obowiązana jest podać władzy, właściwej do jego wydania:

a) powody i cel zamierzonego ustanowienia odznaki lub munduru,

b) zamierzone sposoby używania odznaki,

c) określenie kategorji osób, które mają być uprawnione do używania odznaki lub munduru oraz warunki ich otrzymywania,

d) dokładny wzór projektowanej odznaki lub munduru, przedstawiony na rysunku we właściwych barwach, z podaniem wymiarów, kroju i t. p. w 3 egzemplarzach.

§ 4. 1. Nie może być wydane pozwolenie na ustanowienie:

a) odznak lub mundurów, mających na celu wyróżnienie za zasługi,

b) mundurów, barwą i krojem odpowiadających umundurowaniu wojska i marynarki wojennej lub mogących wprowadzić w błąd ze względu na swe podobieństwo do takiego umundurowania, oraz odznak, stanowiących zasadnicze cechy tego umundurowania.

c) odznak według wzoru, ustanowionego dla sztandarów wojskowych, oraz innych odznak według wzorów, zatwierdzonych przez Ministra Spraw Wojskowych,

d) odznak lub mundurów kształtu, koloru i kroju odznak albo strojów, służących osobom duchownym i członkom zakonów, należącym do kościołów i związków religijnych, uznanych przez Państwo, lub służących tym kościołom i związkom do wykonywania obrzędów religijnych.

2. W przypadkach zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie, Minister Spraw Wewnętrznych może wydać pozwolenie na ustanowienie odznaki, mającej na celu wyróżnienie za zasługi, położone dla organizacji, ubiegającej się o pozwolenie.

§ 5. Pozwolenie na ustanowienie odznaki lub munduru uprawnia do ich używania w zakresie, w tem pozwoleniu określonym.

§ 6. O cofnięciu pozwolenia oraz o wydaniu zakazu w myśl art. 1 ust. 4 i 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o odznakach i mundurach ogłasza się w Monitorze Polskim.

§ 7. 1. Organizacje sportowe zwolnione są od obowiązku uzyskiwania pozwoleń na ustanowienie i używanie odznak lub ubiorów sportowych w celach, związanych bezpośrednio i wyłącznie z uprawianiem określonych sportów.

2. Nie jest wymagane pozwolenie na ustanowienie i jednorazowe użycie odznak w postaci opasek na ramię z napisem, określającym funkcje, dla oznaczenia organizatorów zgromadzeń i osób, powołanych do utrzymania porządku na nich.

§ 8. Pozwolenia na używanie odznak i mundurów zagranicznych wydaje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych.

§ 9. Osoba, ubiegająca się o pozwolenie na używanie odznaki lub munduru zagranicznego, obowiązana jest przedstawić na żądanie dowody, stwierdzające, że taka odznaka lub mundur jej służy.

§ 10. 1. Następujące kategorje osób zwolnione są od obowiązku uzyskiwania pozwoleń na używanie odznak lub mundurów zagranicznych:

a) osoby, korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, oraz konsulowie i urzędnicy konsularni państw obcych, o ile nie są obywatelami polskimi, z zastrzeżeniem wzajemności,

b) przedstawiciele i delegaci państw obcych oraz obcych instytucyj państwowych, przebywający na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej oficjalnie lub z okazji zjazdów oraz zawodów,

c) członkowie suwerennego Rycerskiego Zakonu Św. Jana Jerozolimskiego, zwanego Maltańskim, co do odznak, orderów i mundurów, służących im na mocy praw Zakonu,

d) cudzoziemcy, którym służy prawo noszenia cudzoziemskich mundurów dworskich i honorowych, co do tych mundurów i związanych z niemi odznaczeń,

e) osoby, które posiadają państwowe odznaczenia (ordery) zagraniczne, z wyjątkiem odznaczeń byłych państw zaborczych, posiadanych przez obywateli polskich, co do tych odznaczeń,

f) osoby, którym służą odznaki lub mundury zagranicznych instytucyj naukowych i sportowych, co do tych odznak i mundurów.

2. Nie wymaga się pozwolenia na używanie flag państw obcych na statkach handlowych.

Poz. 535. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 listopada 1935 r. o zezwoleniu na polowanie na łanie i cielęta jelenia i daniela oraz na sarny-kozy i koźlęta w województwach poznańskiem i pomorskiem.

Na podstawie art. 51 ust. 1 pkt. e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) zarządzam co następuje:

§ 1. Na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego zezwala się polować:

na łanie i cielęta jelenia w okresie od 1 grudnia do 28 lutego,

na łanie i cielęta daniela w okresie od 1 stycznia do 28 lutego,

oraz na sarny-kozy i koźlęta w okresie od 1 stycznia do 15 marca.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1935 r. i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1936 r.

Poz. 536. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 listopada 1935 r. o ochronie niektórych zwierząt łownych.

Na podstawie art. 51 ust. 1 pkt. a), b) i c) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) zarządzam co następuje:

§ 1. Czas ochronny, ustalony w art. 49 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem, rozszerza się tak, że obejmuje on:

dla danieli-rogaczy okres od 1 grudnia do 15 października,

dla sarn-kozłów w województwach poznańskiem i pomorskiem okres od 1 października do 31 maja i od 16 lipca do 15 sierpnia, w województwach: krakowskiem, lwowskiem, stanisławowskiem i tarnopolskiem okres od 1 lutego do 31 maja, w województwach zaś pozostałych okres od 1 lutego do 15 maja,

dla zajęcy-szaraków w województwach poznańskiem i pomorskiem okres od 1 stycznia do 15 października, w województwach: wileńskiem, nowogródzkiem i poleskiem okres od 1 lutego do 31 października, w województwach zaś pozostałych okres od 1 lutego do 15 października,

dla bażantów-kogutów okres od 1 marca do 15 października,

dla dzikich kaczorów okres od 1 czerwca do 15 lipca,

dla dzikich kaczek (samic i młodych) oraz innego ptactwa wodnego i błotnego okres od 1 stycznia do 15 lipca,

dla puhaczy w województwie wileńskiem okres od 1 marca do 15 września, w województwach zaś pozostałych okres od 1 lutego do 31 października.

§ 2. Zabrania się całkowicie polowania na łosie-byki, dropie i dropie-kamionki (strepety).

§ 3. Wprowadza się czas ochrony dla:
dzików od 1 marca do 30 czerwca,

niedźwiedzi od 16 stycznia do 15 grudnia,
rysi od 1 marca do 31 grudnia,
żbików od 1 lutego do 30 września,
kun leśnych (tumaków) od 1 marca do 30 września,
norek od 1 lutego do 31 grudnia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r. i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1938 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 12 listopada 1934 r. o wprowadzeniu czasu ochronnego dla niektórych zwierząt łownych (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 930).

Poz. 537. Oświadczenie rządowe z dnia 9 listopada 1935 r. w sprawie złożenia przez Francję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji o polepszeniu losu rannych i chorych w armjach czynnych z dnia 27 lipca 1929 r.

Poz. 538. Oświadczenie rządowe z dnia 9 listopada 1935 r. w sprawie złożenia przez Francję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji dotyczącej traktowania jeńców wojennych z dnia 27 lipca 1929 r.

Poz. 539. Oświadczenie rządowe z dnia 9 listopada 1935 r. w sprawie złożenia przez Francję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji, dotyczącej wskazywania wagi na ciężkich przesyłkach, przewożonych na statkach, z dnia 21 czerwca 1929 r.

z 2 grudnia Nr. 87 Rok 1935

Poz. 540. Protokół taryfowy między Polską a Finlandją, podpisany w Warszawie dnia 30 czerwca 1934 r.

Poz. 541. Oświadczenie rządowe z dnia 20 listopada 1935 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokółu taryfowego między Polską a Finlandją, podpisanego w Warszawie dnia 30 czerwca 1934 r. wraz z protokółem podpisania.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 28 listopada Nr. 273 Rok 1935

Poz. 348. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 listopada 1935 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 18 października 1935 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót elektrotechnicznych na terenie m. Gdyni.

Poz. 349. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 16 listopada 1935 r. L. D. IV. 27272/1/35 w sprawie odprawy celnej filmów kinematograficznych, przeznaczonych do wyświetlania w Polsce.

z 29 listopada Nr. 274 Rok 1935

Poz. 350. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 16 listopada 1935 r. L. D. IV. 30359/2/35 w sprawie wykazu przetworów odurzających, których przywóz jest ograniczony ze względu na zdrowie publiczne.

z 30 listopada Nr. 275 Rok 1935

Poz. 351. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o otwarciu sesji zwyczajnej Sejmu.

Poz. 352. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o otwarciu sesji zwyczajnej Senatu.

Poz. 353. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1935 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 354. Okólnik T. 62 Ministerstwa Skarbu z dnia 22 listopada 1935 r. L. D. IV. 32678/2/35 w sprawie wyjaśnienia do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1107 taryfy celnej).

Poz. 355. Okólnik T. 68 Ministerstwa Skarbu z dnia 22 listopada 1935 r. L. D. IV. 33104/2/35 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1168 p. 6 t. c.).

z 2 grudnia Nr. 276 Rok 1935

Poz. 356. Okólnik T. 64 Ministerstwa Skarbu z dnia 22 listopada 1935 r. L. D. IV. 31056/2/35 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 293 i 294).

z 3 grudnia Nr. 277 Rok 1935

Poz. 357. Okólnik T. 65 Ministerstwa Skarbu z dnia 22 listopada 1935 r. L. D. IV. 32861/2/35 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 492, 500, 510 i 530).

z 4 grudnia Nr. 278 Rok 1935

Poz. 358. Okólnik T. 66 Ministerstwa Skarbu z dnia 22 listopada 1935 r. L. D. IV. 33100/2/35 w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. 970 p. 2 t. c.).

z 5 grudnia Nr. 279 Rok 1935

Poz. 359. Okólnik T. 67 Ministerstwa Skarbu z dnia 22 listopada 1935 r. L. D. IV. 33101/2/35 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1083 t. c.).

z 6 grudnia Nr. 280 Rok 1935

Poz. 360. Obwieszczenie Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. ros. osób prawnych w Warszawie.

z 7 grudnia Nr. 281 Rok 1935

z 9 grudnia Nr. 282 Rok 1935

Poz. 361. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 listopada 1935 r. w sprawie

nadania umowie zbiorowej z dnia 5 sierpnia 1935 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót malarskich na terenie m. Poznania.

C.

Bibljografja.

II. WYDAWNICTWA, INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

„Józef Piłsudski na Syberji" M. B. Lepecki.

Nakładem Głównej Księgarni Wojskowej ukazało się wydawnictwo w formie albumowej p. t. „Józef Piłsudski na Syberji" w opracowaniu Mieczysława Bohdana Lepeckiego.

Wysokie walory tej pracy, jako materjału historyczno-biograficznego do studjów nad życiem i działalnością Pierwszego Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego oraz wysoce artystyczna szata graficzna skłaniają Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do zwrócenia na nią uwagi Panów Wojewodów i Starostów celem zainteresowania podległych urzędów i instytucyj.

Uwaga: Wydawnictwo do nabycia w Głównej Księgarni Wojskowej w Warszawie. Cena 60 zł.

„Rzeczpospolita. Co każdy obywatel o Państwie i o Konstytucji wiedzieć powinien", prof. M. Makowski.

Nakładem Instytutu Wydawniczego „Bibljoteka Polska" (Warszawa, Nowy Świat 23/25) ukazała się praca prof. Wacława Makowskiego p. t. „Rzeczpospolita — Co każdy obywatel o Państwie i o Konstytucji wiedzieć powinien".

Broszura ta napisana popularnie może być pomocną przy szkoleniu niższych urzędników i funkcjonarjuszów gminnych oraz w organizacjach przysposobienia wojskowego.

Cena gr. 60, przy większych zamówieniach rabat do 25%.

Druk. Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.